

**RÅDET FOR
DEN EUROPÆISKE UNION**

**Bruxelles, den 28. marts 2007 (10.04)
(OR. en)**

**Interinstitutionel sag:
2005/0245 (COD)**

**7665/1/07
REV 1**

**EF 33
ECOFIN 128
CONSOM 23
CRIMORG 62
CODEC 262**

NOTE

fra: formandskabet

til: delegationerne

Komm. forsl. nr.: 15625/05 EF 62 ECOFIN 407 CONSOM 54 CRIMORG 155 CODEC 1165

Vedr.: Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om betalingstjenester i det indre marked og om ændring af direktiv 97/7/EF, 2000/12/EF og 2002/65/EF

Hermed følger formandskabets kompromistekst, som der blev opnået enighed om på samlingen i Rådet (Økofin) den 27. marts 2007.

Forslag til
EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV
om betalingstjenester i det indre marked
og om ændring af direktiv 97/7/EF, 2000/12/EF og 2002/65/EF

- (1) Det er vigtigt for oprettelsen af det indre marked, at alle indre grænser i Fællesskabet ophæves for at sikre fri bevægelighed for varer, personer, tjenester og kapital. Det er derfor af afgørende betydning at oprette et egentligt indre marked for betalingstjenester. På nuværende tidspunkt hindrer den manglende harmonisering dette marked i at fungere.
- (2) I øjeblikket er medlemsstaternes markeder for betalingstjenester organiseret separat efter nationale retningslinjer, og de retlige rammer for betalingstjenester er opsplittet i 27 nationale retssystemer.
- (3) Der er allerede vedtaget flere retsakter på dette område, nemlig Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/5/EF af 27. januar 1997 om grænseoverskridende pengeoverførsler og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 2560/2001 af 19. december 2001 om grænseoverskridende betalinger i euro, der ikke har afhjulpet situationen i tilstrækkeligt omfang, og det samme gælder Kommissionens henstilling 87/598/EØF af 8. december 1987 om en europæisk adfærdskodeks for elektronisk betaling (forbindelserne mellem penge- og finansieringsinstitutter og handlende/tjenesteydere samt forbrugere), Kommissionens henstilling 88/590/EØF af 17. november 1988 om betalingssystemer, herunder navnlig om forholdet mellem kortindehaver og kortudsteder eller Kommissionens henstilling 97/489/EF af 30. juli 1997 om transaktioner med elektroniske betalingsmidler, især forholdet mellem udsteder og indehaver. Disse foranstaltninger er fortsat utilstrækkelige. Sameksistensen af både nationale bestemmelser og ufuldstændige fællesskabsregler giver anledning til både forvirring og manglende retssikkerhed.

- (4) Det er derfor helt afgørende, at der på fællesskabsniveau indføres moderne og sammenhængende retlige rammer for betalingstjenester, uanset om tjenesterne er forenelige eller ej med det system, der er et resultat af den finansielle sektors initiativ til et fælles eurobetalingsområde (SEPA), som er neutralt og sikrer ensartede vilkår for alle betalingssystemer, således at forbrugerne fortsat har en valgmulighed, hvilket bør betyde et vigtigt skridt fremad i forhold til de nuværende nationale systemer, når det gælder forbrugernes udgifter, sikkerhed og effektivitet.
- (5) Sådanne rammer skal sikre en samordning af de nationale bestemmelser om tilsynskrav, markedsadgang for nye udbydere af betalingstjenester, oplysningskrav og rettigheder og forpligtelser for brugere af betalingstjenester. Inden for disse rammer bør bestemmelserne i forordning (EF) nr. 2560/2001, der oprettede et indre marked for betalinger i euro hvad angår priser, bevares. Bestemmelserne i direktiv 97/5/EF og henstillingerne i henstilling 87/598/EØF, 88/590/EØF og 97/489/EF bør indarbejdes i en bindende retsakt.

- (6) Det er imidlertid ikke hensigtsmæssigt, at lade disse retlige rammer blive helt udtømmende. Anvendelsesområdet bør begrænses til udbydere, hvis hovedaktivitet er at udbyde betalingstjenester til brugere af betalingstjenester. Det er heller ikke hensigtsmæssigt, at rammerne finder anvendelse på tjenester, hvor overførslen af penge fra betaler til betalingsmodtager eller transporten gennemføres udelukkende i sedler og mønter, eller hvor overførslen er baseret på check, veksler, solaveksler eller andre instrumenter, vouchers eller kort trukket på en udbyder af betalingstjenester eller en anden part med henblik på at stille midlerne til betalingsmodtagerens disposition. Der bør desuden skelnes mellem midler, der udbydes af tele-, it- eller netværksoperatører, for at lette erhvervelsen af digitale varer eller tjenesteydelser som f.eks. ringetoner, musik eller netaviser ud over traditionelle taletelefonitjenester og leveringen heraf til digitalt udstyr. Indholdet af disse varer eller tjenesteydelser kan enten være produceret af tredjemand eller af operatøren, der kan tilføje dem en iboende værdi i form af adgangs-, leverings- eller søgefaciliteter. I sådanne tilfælde, hvor varerne eller tjenesteydelserne leveres af en af disse operatører eller af tekniske grunde af tredjemand, og kun kan anvendes ved hjælp af digitalt udstyr såsom mobiltelefoner eller computere, finder de retlige rammer ikke anvendelse, da operatørens aktiviteter ligger ud over en egentlig betalingstransaktion. Det er imidlertid hensigtsmæssigt at anvende dem i tilfælde, hvor en enkelt operatør optræder som eneansvarlig formidler, der kun sørger for, at betalingen sker til tredjepartsleverandøren.
- (6a) Betalingsformidling er en ren betalingstjeneste, der sædvanligvis er baseret på kontant indbetaling fra en betaler til en udbyder af betalingstjenester, der viderebetaler det tilsvarende beløb, f.eks. via et kommunikationsnetværk, til en betalingsmodtager eller en anden udbyder af betalingstjenester, der handler på vegne af betalingsmodtageren. I nogle medlemsstater udbyder supermarkeder og andre handlende en tilsvarende tjeneste til borgerne, idet de formidler betaling af regninger fra offentlige tjenesteleverandører og andre almindelige regninger. Disse regningsbetalingstjenester bør behandles som en betalingsformidling som defineret i dette direktiv, medmindre de kompetente myndigheder anser denne aktivitet for at henhøre under en anden betalingstjeneste i bilaget.

- (7) Det er nødvendigt at præcisere, hvilke kategorier af udbydere af betalingstjenester, der lovligt kan udbyde disse tjenester i hele Fællesskabet, nemlig kreditinstitutter, der modtager indskud fra brugere til finansiering af betalingstransaktioner, og som fortsat skal være omfattet af tilsynskravene i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/48/EF af 14. juni 2006 om adgang til at optage og udøve virksomhed som kreditinstitut, udstedere af elektroniske penge til finansiering af betalingstransaktioner, som fortsat skal være omfattet af tilsynskravene i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/46/EF af 18. september 2000 om adgang til at etablere og udøve virksomhed som e-pengeinstitut og tilsyn med sådan virksomhed, og postgirokontorer, der er meddelt autorisation efter nationale regler.
- (7a) Ved dette direktiv fastsættes regler for gennemførelsen af betalingstransaktioner, hvor midlerne er elektroniske penge som defineret i artikel 1, stk. 3, litra b), i direktiv 2000/46/EF. Dette direktiv fastsætter imidlertid ikke regler for udstedelse af elektroniske penge og ændrer ikke reglerne for tilsyn med elektroniske pengeinstitutter, jf. direktiv 2000/46/EF. Betalingsinstitutter har derfor ikke tilladelse til at udstede elektroniske penge.
- (8) For at fjerne retlige hindringer for markedsadgang er det imidlertid nødvendigt at indføre en ensartet autorisation for alle udbydere af betalingstjenester, der ikke modtager indskud eller udsteder e-penge. Det er derfor hensigtsmæssigt at indføre en ny kategori af udbydere, herefter kaldet "betalingsinstitutter", ved at give mulighed for at meddele autorisation til fysiske eller juridiske personer uden for de eksisterende kategorier til at udbyde betalingstjenester i Fællesskabet, forudsat at en række strenge og omfattende betingelser er opfyldt. Således vil de samme betingelser skulle gælde for disse tjenester i hele Fællesskabet.

- (9) Betingelserne for at få meddelt og bevare en autorisation som betalingsinstitut bør omfatte tilsynskrav, der står i et rimeligt forhold til de operationelle og finansielle risici, disse institutter løber i forbindelse med deres virksomhed. Her er det nødvendigt med en sund startkapitalordning i kombination med løbende kapital, der senere vil kunne videreudvikles i takt med markedsbefovene. På grund af de store forskelligheder, der gør sig gældende inden for betalingstjenester åbner direktivet mulighed for forskellige metoder i kombination med en vis skønsmargen i forbindelse med tilsyn for at sikre, at de samme risici behandles ens for så vidt angår alle udbydere af betalingstjenester. Kravene til betalingsinstitutterne bør tage hensyn til, at betalingsinstitutters virkefelt er mere specialiseret, og aktiviteterne mere begrænsede, hvilket medfører et snævrere risikoområde, der er nemmere at overvåge og kontrollere end de risici, der opstår i forbindelse med kreditinstitutters bredere virksomhed. Det bør f.eks. være forbudt for betalingsinstitutter at modtage indskud fra brugere, og de må kun disponere over de midler, brugerne indbetaler for betalingstjenester. Det skal foreskrives, at kundernes midler skal holdes adskilt fra betalingsinstituttets midler til andre forretningsaktiviteter. Betalingsinstitutter skal ligeledes opfylde krav om en effektiv bekæmpelse af hvidvaskning af penge og terrorfinansiering.
- (9a) Betalingsinstitutterne udarbejder senest inden for de første fem måneder af deres regnskabsår årsregnskaber og konsoliderede regnskaber for det foregående regnskabsår i overensstemmelse med direktiv 78/660/EF samt, hvor det er relevant, direktiv 83/349/EØF og direktiv 86/635/EØF. Årsregnskaberne og de konsoliderede regnskaber skal revideres, med mindre betalingsinstituttet er undtaget fra denne forpligtelse i henhold til direktiv 78/660/EØF samt, hvor det er relevant, direktiv 83/349/EØF og direktiv 86/635/EØF.

- (9b) Dette direktiv regulerer kun kreditaftaler, hvis de er kædet tæt sammen med betalingstjenester, f.eks. kreditlinjer og udstedelse af kreditkort. Kun i denne forbindelse, når der ydes kredit for at lette betalingstjenester, og når der er tale om et kortfristet engagement, og når udbyderen af betalingstjenester ikke har ydet kreditten for en periode, der overstiger tolv måneder, bl.a. på revolverende grundlag er det hensigtsmæssigt at tillade kredit med hensyn til betalingsinstitutters grænseoverskridende aktiviteter, når refinansiering fortrinsvis sker med betalingsinstituttets egne midler, samt midler fra kapitalmarkederne, men ikke med midler, som det ligger inde med for kunder med henblik på betalingstjenester. Ovennævnte berører ikke direktiv 87/102/EØF om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser om forbrugerkredit eller anden relevant fællesskabslovgivning eller national lovgivning om aspekter, der ikke er harmoniseret ved dette direktiv for så vidt angår betingelser for kreditydelse til forbrugere.
- (10) Medlemsstaterne skal udpege de myndigheder, der har ansvaret for at meddele autorisation til betalingsinstitutter, for den løbende kontrol og for at træffe beslutning om frakendelse af en autorisation. For at sikre ensartede vilkår bør medlemsstaterne ikke opstille andre krav til betalingsinstitutter end dem, der fremgår af dette direktiv. Alle beslutninger, der træffes af de kompetente myndigheder, bør imidlertid kunne domstolsprøves. Endvidere bør de kompetente myndigheds opgaver ikke berøre det tilsyn med betalingssystemer, der ifølge EF-traktatens artikel 105, stk. 2, fjerde led, er en opgave, der udføres af Det Europæiske System af Centralbanker.
- (11) Udgår.

(12) Da det er ønskeligt at registrere identitet og opholdssted for alle personer, der udbyder formidlingstjenester, og at give alle en vis grad af anerkendelse, uafhængigt af deres mulighed for at opfylde alle betingelser for meddelelse af autorisation som betalingsinstitut, således at ingen ser sig tvunget ud i sort økonomi, og sørge for, at alle, der udbyder formidlingstjenester opfylder et vist minimum af retlige og lovgivningsmæssige krav, er det nødvendigt og i overensstemmelse med den logiske begrundelse for den særlige anbefaling VI fra Den Finansielle Aktionsgruppe (FATF) om hvidvaskning af penge at indføre en mekanisme, ifølge hvilken udbydere af betalingstjenester, der ikke kan opfylde disse betingelser, ikke desto mindre kan behandles som betalingsinstitutter. I den henseende er det hensigtsmæssigt at lade medlemsstaterne opføre sådanne personer i registret over betalingsinstitutter uden at lade alle betingelserne for autorisation gælde.

Det er imidlertid vigtigt at lade muligheden for undtagelse være underkastet strenge krav vedrørende antallet af transaktioner. Undtagne betalingsinstitutter har hverken ret til etablering eller fri udveksling af tjenesteydelser og kan heller ikke indirekte udøve disse rettigheder som medlemmer af et betalingssystem.

(12a) Det er vigtigt for betalingstjenesteudbydere at have adgang til betalingssystemernes tekniske infrastrukturtjenester. Adgangen er imidlertid omfattet af de nødvendige krav for at sikre systemets integritet og stabilitet. Udbydere af betalingstjenester, der søger om at deltage i et betalingssystem, skal over for deltagerne i betalingssystemet dokumentere, at deres interne arrangementer er tilstrækkelig modstandsdygtige over for alle former for risici. Disse betalingssystemer omfatter typisk f.eks. kortordninger med fire aftalepartnere og store systemer, der behandler kreditoverførsler og direkte debitering. For at sikre ens behandling i hele Fællesskabet og af de forskellige kategorier af autoriserede udbydere af betalingstjenester ifølge betingelserne i deres autorisation er det nødvendigt at afklare reglerne om adgang til at udbyde betalingstjenester og adgang til betalingssystemer. Det bør foreskrives, at der ikke må ske forskelsbehandling af autoriserede betalingsinstitutter og kreditinstitutter, så enhver udbyder af betalingstjenester, der konkurrerer på det indre marked, kan anvende disse betalingssystemers tekniske infrastrukturtjenester på samme vilkår. En forskellig behandling af autoriserede udbydere af betalingstjenester og dem, der er omfattet af undtagelsen i artikel 21 i dette direktiv og af undtagelsesbestemmelsen i artikel 8 i direktiv 2000/46/EF, kan begrundes i forskellene i deres tilsynsmæssige system i forhold til de autoriserede udbydere af betalingstjenester. Under alle omstændigheder bør forskelle i prisvilkårene kun tillades, hvis det er begrundet i forskelle i omkostninger, der skabes af udbyderne af betalingstjenester. Dette foregriber ikke medlemsstaternes ret til at begrænse adgangen til systemisk betydningsfulde systemer i overensstemmelse med direktiv 98/26/EF og heller ikke ECB's og ESCB's kompetencer med hensyn til adgang til betalingssystemer, jf. artikel 105, stk. 2, i traktaten og artikel 3, stk. 1, og artikel 22 i ESCB-statutten.

- (12b) Bestemmelserne om adgang til betalingssystemer finder ikke anvendelse på systemer, der er oprettet og drives af én enkelt udbyder af betalingstjenester. Disse systemer kan drives enten i direkte konkurrence med betalingssystemer eller mere typisk i en markedsniche, der ikke i tilstrækkelig grad er dækket af betalingssystemerne. Disse betalingssystemer omfatter typisk ordninger med tre aftalepartnere, f.eks. kortordninger med tre aftalepartnere, betalingstjenester, der tilbydes af udbydere af telekommunikationstjenester, og betalingsformidlingstjenester, hvor operatøren er udbyder af betalingstjenester for både betaleren og betalingsmodtageren og bankkoncerners interne systemer. For at stimulere den konkurrence, som sådanne betalingssystemer kan give etablerede og traditionelle betalingssystemer, er det i princippet ikke hensigtsmæssigt at give tredjemand adgang til disse betalingssystemer. Ikke desto mindre vil sådanne systemer altid være omfattet af Fællesskabets og de nationale konkurrenceregler, der kan kræve, at der gives adgang til ordningerne for at opretholde en effektiv konkurrence på betalingsmarkederne.
- (13) Der bør indføres regler for at sikre gennemsigtighed af betingelserne for udbud af og kravene til oplysninger om betalingstjenester.
- (14) Direktivet bør ikke finde anvendelse på kontante betalingstransaktioner, da der allerede findes et indre marked for kontantbetalinger. Dette direktiv finder heller ikke anvendelse på betalingstransaktioner baseret på papirchecks, da disse ifølge sagens natur ikke kan behandles så effektivt som andre betalingsmidler. God praksis inden for dette område bør dog baseres på principperne i dette direktiv.
- (15) udgår.

- (15a) Da forbrugere og virksomheder ikke er i samme situation, har de ikke behov for det samme beskyttelsesniveau. Medens det er vigtigt at sikre forbrugernes rettigheder i bestemmelser, der ikke kan fraviges ved aftale, er det rimeligt at give virksomheder og organisationer mulighed for at aftale andet. Imidlertid bør medlemsstaterne kunne bestemme, at mikrovirksomheder som defineret i Kommissionens henstilling 2003/361/EF om definition af mikrovirksomheder, små og mellemstore virksomheder, skal behandles på samme måde som forbrugere. Under alle omstændigheder bør visse centrale bestemmelser i dette direktiv altid finde anvendelse, uanset hvilken status brugeren har.
- (16) Dette direktiv bør præcisere, hvilke forpligtelser der gælder for udbydere af betalingstjenester hvad angår oplysninger til brugerne af betalingstjenester, der bør have samme høje niveau af klare oplysninger om betalingstjenester for at kunne foretage velovervejede valg og kunne handle i hele EU. Af hensyn til gennemsigtigheden fastsætter dette direktiv de harmoniserede krav, der er nødvendige for at sikre, at brugerne af betalingstjenester får de nødvendige og tilstrækkelige oplysninger hvad angår aftalen om betalingstjenesten og betalingstransaktionerne. For at fremme et velfungerende indre marked for betalingstjenester bør medlemsstaterne ikke kunne vedtage andre bestemmelser om oplysning end de dette direktiv fastsatte.
- (17) Forbrugerne bør beskyttes mod urimelig og vildledende praksis, jf. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/29/EF om virksomheders urimelige handelspraksis over for forbrugerne på det indre marked og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/31/EF (direktiv om elektronisk handel) samt Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/65/EF om fjernsalg af finansielle tjenesteydelser. De supplerende bestemmelser i disse gældende retsakter finder fortsat anvendelse. Forbindelsen mellem informationskravene forud for kontrakten i dette direktiv og direktiv 2002/65/EF skal dog præciseres.

- (18) De nødvendige oplysninger bør stå i et rimeligt forhold til brugernes behov og udformes som standardoplysninger. Informationskravene for en enkelt betalingstransaktion bør imidlertid afvige fra kravene i en rammeaftale om rækken af betalingstransaktioner.
- (18a) I praksis er rammeaftaler og transaktioner omfattet af disse langt mere almindelige og økonomisk vigtige end enkeltstående betalingstransaktioner. Hvis der findes en betalingskonto eller et specifikt betalingsinstrument, kræves der en rammeaftale. Kravene om forudgående oplysninger om rammeaftaler skal derfor være relativt omfattende, og oplysningerne skal altid gives på papir eller på et andet varigt medium, f.eks. udskrifter fra pengeautomater, disketter, cd-rom'er, dvd'er og harddiskdrev på personlige computere, hvor der lagres e-mail, og fra websteder, så længe sådanne websteder er tilgængelige for senere konsultation i en periode, der er relevant i forhold til oplysningernes formål, så de lagrede oplysninger kan reproducere uændret. Den måde, hvorpå efterfølgende oplysninger om gennemførte transaktioner gives, kan imidlertid aftales i rammeaftalen mellem udbyderen af betalingstjenesten og brugeren af betalingstjenesten. Det kan f.eks. aftales, at alle oplysninger om en betalingskonto stilles til rådighed online i forbindelse med internetbankforretninger.
- (18b) I forbindelse med enkeltstående betalingstransaktioner bør kun de væsentlige oplysninger altid gives på betalingstjenesteudbyderens eget initiativ. Da betaleren sædvanligvis er til stede, når han giver betalingsordren, er det ikke nødvendigt at kræve, at oplysningerne i alle tilfælde skal gives på papir eller på et andet varigt medium. Udbyderen af betalingstjenester kan give oplysningerne mundtligt (OTC) eller på anden måde gøre dem lettilgængelige, f.eks. ved at slå betingelserne op på en opslagstavle i lokalerne. Der bør også gives oplysninger om, hvorvidt der foreligger mere detaljerede oplysninger (f.eks. en web-adresse). Hvis forbrugeren anmoder derom, skal de vigtigste oplysninger imidlertid gives på papir eller på et andet varigt medium.

(18c) Direktivet bekræfter forbrugers ret til at modtage relevante oplysninger vederlagsfrit, før den pågældende er bundet af en aftale om betalingstjenester. På tilsvarende vis kan forbrugeren til enhver tid under aftaleforholdet anmode om forudgående oplysninger og om at få en rammeaftale på papir vederlagsfrit. Forbrugeren har dermed mulighed for at sammenligne betalingstjenesteudbydere og betingelser, og i tilfælde af tvist kan den pågældende efterprøve sine aftalemæssige rettigheder og forpligtelser. Disse bestemmelser opfylder reglerne i ovennævnte direktiv 2002/65/EF. De eksplicitte bestemmelser om vederlagsfri oplysninger i dette direktiv bevirker ikke, at der gives tilladelse til at opkræve gebyrer for levering af oplysninger til forbrugere i medfør af andre gældende direktiver.

(18ca) Den måde, som udbyderen af betalingstjenester giver brugeren af betalingstjenester de ønskede oplysninger på, bør tage hensyn til brugerens behov samt til praktiske tekniske aspekter og til omkostningseffektivitet, afhængig af hvad der er fastlagt i den pågældende aftale om betalingstjenesten. I direktivet skelnes der således mellem to måder, hvorpå udbyderen af betalingstjenester kan give oplysninger: Enten skal oplysningerne gives, dvs. aktivt meddeles af udbyderen af betalingstjenester på det relevante tidspunkt, som det kræves i dette direktiv, og uden at brugeren af betalingstjenester anmoder yderligere herom. Eller også stilles oplysningerne til rådighed for brugeren af betalingstjenester, idet der tages hensyn til hans eventuelle anmodninger om yderligere oplysninger. I så fald skal brugeren af betalingstjenester aktivt tage initiativ til at skaffe oplysningerne f.eks. ved udtrykkeligt at anmode udbyderen af betalingstjenester herom, logge på bankkontoens mailboks eller indsætte et hævekort i en printer for at få et kontoudtog. Udbyderen af betalingstjenester skal med henblik herpå sørge for, at det er muligt at få adgang til oplysningerne, og at brugeren af betalingstjenester kan råde over oplysningerne.

- (18d) Forbrugerne bør desuden modtage basale oplysninger om gennemførte transaktioner uden yderligere gebyrer. I tilfælde af en enkeltstående betalingstransaktion bør betalingstjenesteudbyderen ikke opkræve særskilte gebyrer for disse oplysninger. De efterfølgende månedlige oplysninger om betalingstransaktioner i henhold til en rammeaftale bør tilsvarende gives vederlagsfrit. Under hensyntagen til betydningen af gennemsigtighed i prisfastsættelsen og forskellige forbrugerbehov kan parterne indgå aftale om, at der opkræves gebyrer for hyppigere eller supplerende oplysninger. For at tage højde for forskelle i national praksis tillades det derfor medlemsstaterne at fastsætte bestemmelser om, at månedlige papirbaserede betalingskontoudtog altid skal udsendes vederlagsfrit.
- (19) For at fremme kundemobiliteten skal forbrugerne kunne opsig en rammeaftale efter et år, uden at det medfører opsigelsesgebyrer. For forbrugerne bør opsigelsesperioden ikke fastsættes til mere end en måned, og for udbydere af betalingstjenester skal opsigelsesperioden være på mindst to måneder. Dette direktiv berører ikke den forpligtelse, som udbyderen af betalingstjenester har til under ekstraordinære omstændigheder at opsig aftalen om betalingstjenesten eller spærre anvendelsen af et betalingsinstrument i henhold til andre relevante fællesskabsbestemmelser eller national lovgivning, herunder lovgivning om hvidvaskning af penge og finansiering af terrorisme, alle foranstaltninger, der sigter mod indefrysning af pengemidler, og alle særlige foranstaltninger, der knytter sig til forebyggelse og efterforskning af kriminalitet.
- (20) Betalingsinstrumenter til små betalinger bør være et billigt og brugervenligt alternativ i forbindelse med billige varer og tjenester og bør ikke behæftes med en række overdrevne krav. De relevante informationskrav og reglerne om gennemførelse bør derfor begrænses til væsentlige oplysninger, idet der også skal tages hensyn til de tekniske muligheder, der er grund til at forvente af instrumenter, der udelukkende anvendes til små betalinger. Trods den lempede ordning vil der blive ydet brugerne af betalingstjenester tilstrækkelig beskyttelse set i lyset af de begrænsede risici, der er forbundet med disse instrumenter, navnlig for så vidt angår forudbetalte instrumenter.

- (20a) Med henblik på at reducere risiciene for og konsekvenserne af uautoriserede eller ukorrekt gennemførte transaktioner, bør brugeren af betalingstjenester snarest muligt orientere udbyderen af betalingstjenester om eventuelle indsigelser, der gøres mod betalingstransaktioner, som angiveligt er uautoriserede eller ukorrekt gennemførte, forudsat at udbyderen af betalingstjenester har opfyldt sin oplysningspligt efter dette direktivs afsnit III. Hvis brugeren af betalingstjenester overholder denne indberetningsfrist, bør han kunne påberåbe sig krav, så længe forældelsesfristen ikke er overskredet i henhold til national ret. Andre krav mellem brugere af betalingstjenester og udbydere af betalingstjenester er ikke omfattet af bestemmelserne i dette direktiv.
- (21) For at opmuntre brugeren af betalingstjenester til snarest muligt at underrette udbyderen om et eventuelt tyveri eller tab af et instrument og således mindske risikoen for uautoriserede transaktioner, bør brugeren kun holdes ansvarlig for et begrænset beløb, medmindre brugeren af betalingstjenester har handlet svigagtigt eller groft forsømmeligt. Når brugeren har meddelt udbyderen af betalingstjenester, at sikkerheden for hans instrument kan være skadet, bør brugeren ikke længere skulle dække tab som følge af uautoriseret brug af instrumentet. Udbyderen af betalingstjenester er ansvarlig for den tekniske sikkerhed omkring sine egne produkter.
- (21a) For at vurdere eventuel forsømmelse fra brugeren af betalingstjenester bør der tages hensyn til alle omstændigheder. Beviset for og graden af den påståede forsømmelse skal vurderes i henhold til national ret. Aftalevilkår og betingelser vedrørende levering og brug af instrumenter til overførsel af elektroniske midler, som pålægger forbrugeren en større bevisbyrde, eller som reducerer udstederens bevisbyrde, bør betragtes som ugyldige.

- (21b) Medlemsstaterne kan dog fastsætte mindre strenge bestemmelser end de ovenfor omhandlede for at bevare det nuværende niveau af forbrugerbeskyttelse og fremme tilliden til, at det er sikkert at bruge elektroniske betalingsinstrumenter. Der bør tages passende hensyn til det forhold, at forskellige instrumenter indebærer forskellige risici, hvilket skulle fremme udstedelsen af sikrere instrumenter. Medlemsstaterne kan begrænse eller helt ophæve betalerens ansvar, medmindre denne har optrådt svigagtigt.
- (22) Der bør indføres bestemmelser om fordeling af tab i tilfælde af uautoriserede betalingstransaktioner. Der kan gælde andre bestemmelser for brugere af betalingstjenester, der ikke er forbrugere, idet sådanne brugere normalt har større mulighed for at vurdere risikoen for svig og træffe modforanstaltninger.
- (23) Dette direktiv bør fastsætte regler om tilbagebetaling, der beskytter forbrugeren, når den gennemførte betalingstransaktion overstiger det beløb, der med rimelighed kunne forventes. Udbydere af betalingstjenester kan tilbyde deres kunder endnu gunstigere vilkår og f.eks. tilbagebetale enhver betalingstransaktion, der omtvistes. Hvis brugeren kræver tilbagebetaling af en betalingstransaktion, bør retten til tilbagebetaling ikke påvirke betalerens ansvar over for betalingsmodtageren fra det underliggende forhold, f.eks. hvad angår varer og tjenester, som er bestilt, forbrugt eller retmæssigt faktureret, eller brugerens rettigheder hvad angår tilbagekaldelse af en betalingsordre.

- (23a) Med henblik på finansplanlægning og rettidig opfyldelse af betalingsforpligtelser skal forbrugere og virksomheder vide præcist, hvor længe det tager at gennemføre en betalingsordre. Ved dette direktiv indføres der derfor et tidspunkt, fra hvilket rettigheder og forpligtelser får virkning. Det relevante tidspunkt er, når udbyderen af betalingstjenester modtager betalingsordren, herunder når han haft lejlighed til at modtage den via de kommunikationsmidler, der er fastlagt i aftalen om betalingstjenesten, uanset en eventuel forudgående deltagelse i den proces, der førte til oprettelse og overførsel af betalingsordren, f.eks. kontrol af sikkerhed og adgang til midler, information om brugen af PIN, udstedelse af et betalingstilsagn. Desuden bør modtagelsen af en betalingsordre finde sted, når betalerens udbyder af betalingstjenester modtager betalingsordren, som skal debiteres betalerens konto. Datoen eller tidspunktet for, hvornår en betalingsmodtager sender sin udbyder af tjenesteydelser betalingsordrer vedrørende opkrævning af f.eks. kortbetalinger og direkte debiteringer, eller hvornår en udbyder af betalingstjenester indrømmer en betalingsmodtager forfinansiering af de pågældende beløb (via en betinget kreditering af hans konto bør i den forbindelse være uden betydning). Brugerne bør kunne stole på, at en fuldstændig og gyldig betalingsordre gennemføres korrekt, hvis udbyderen af betalingstjenester ikke har en aftalemæssig eller vedtægtsmæssig afvisningsgrund. Afviser udbyderen af betalingstjenester en betalingsordre, bør brugeren af betalingstjenester snarest have meddelelse herom samt en begrundelse med forbehold af kravene i national ret og fællesskabsretten.
- (24) Da moderne fuldautomatiske betalingssystemer behandler betalingstransaktioner hurtigt, således at betalingsordrer på et givet tidspunkt ikke længere kan tilbagekaldes uden store omkostninger til manuel intervention, er det nødvendigt at fastsætte en klar frist for tilbagekaldelse af betalingen. Afhængig af betalingstjenestens og betalingsordrens art kan tidspunktet ændres efter aftale mellem parterne. Tilbagekaldelse i denne forstand gælder kun i forholdet mellem betalingstjenestebrugeren og betalingstjenesteudbyderen, og dette anfægter således ikke, at betalingstransaktioner i betalingssystemer er uigenkaldelige og endelige.

- (24a) En sådan uigenkaldelighed bør ikke berøre de rettigheder eller forpligtelser under nogle medlemsstaters lovgivning, som en udbyder af betalingstjenester i henhold til betalerens rammeaftale eller nationale love, administrative bestemmelser eller retningslinjer har til at tilbagebetale betaleren beløbet for den gennemførte betalingstransaktion i tilfælde af en tvist mellem betaleren og tredjepartsleverandøren af varer og tjenesteydelser. En sådan tilbagebetaling bør betragtes som en ny betalingsordre. Bortset fra sådanne tilfælde bør retstvister, der opstår inden for det forhold, der ligger til grund for betalingsordren, udelukkende afgøres mellem betaleren og betalingsmodtageren.
- (25) Det er af afgørende betydning for en fuldt integreret straight-through processing af betalinger og for retssikkerheden hvad angår eventuelle underliggende forpligtelser mellem brugere af betalingstjenesten, at hele det beløb betaleren overfører, krediteres betalingsmodtagerens konto. Det bør derfor ikke være muligt for nogle af de parter, der indgår i gennemførelsen af betalingstransaktioner, at foretage fradrag i det overførte beløb. Det bør imidlertid være muligt for betalingsmodtageren at indgå en aftale med sin udbyder af betalingstjenester, hvorved denne får ret til at fratrække sine egne gebyrer. For at betalingsmodtageren kan kontrollere, at det skyldige beløb er indbetalt korrekt, skal efterfølgende oplysninger om betalingstransaktionen ikke blot angive det fulde overførte beløb, men også eventuelle gebyrer.
- (26) Hvad angår gebyrer, har erfaringen vist, at deling af gebyrer mellem betaler og betalingsmodtager er det mest effektive system, da det letter straight-through processing af betalinger. Det bør derfor under normale forhold foreskrives, at gebyrer kan opkræves direkte hos betaler og betalingsmodtager af deres respektive udbydere af betalingstjenester. Det bør imidlertid kun gælde, når transaktionen ikke omfatter omregning af valuta. Gebyrerne kan også være med, da bestemmelserne i dette direktiv ikke berører tilfælde, hvor udbyderen af betalingstjenester undlader at opkræve gebyrer hos forbrugerne, når de krediterer deres konti. Afhængig af kontraktvilkårene kan en udbyder af betalingstjenester alene opkræve gebyrer hos betalingsmodtageren (den handlende) for brug af betalingstjenester, hvilket indebærer, at der ikke opkræves gebyr hos betaleren. Betalingssystemernes gebyrer kan antage form af et abonnentgebyr. Bestemmelserne om det overførte beløb eller opkrævede gebyrer har ingen direkte virkning på prissætningen mellem udbydere af betalingstjenester eller andre formidlere.

- (26a) For at fremme gennemsigtigheden og konkurrencen bør udbyderen af tjenesteydelser ikke forhindre betalingsmodtageren i at opkræve et gebyr fra betaleren for brug af et specifikt betalingsinstrument. Mens betalingsmodtageren frit skal kunne opkræve gebyrer for brugen af visse betalingsinstrumenter, kan medlemsstaterne beslutte, om de vil forbyde eller begrænse en sådan praksis, når dette efter deres opfattelse er berettiget i betragtning af urimelig prisfastsættelse eller prisfastsættelse, der kan have en negativ indvirkning på brugen af visse betalingsinstrumenter, idet der tages hensyn til behovet for at fremme konkurrenceevnen og brugen af effektive betalingsinstrumenter.
- (27) For at gøre betalinger i Fællesskabet mere effektive bør der for alle betalinger, der indledes af betaleren, og som foretages i euro eller en anden national EU-valuta, herunder krediteringer og indbetalinger, gælde en gennemførelsesfrist på én dag. For alle andre betalinger, som f.eks. betalinger indledt af eller via betalingsmodtageren, herunder direkte debiteringer og kortbetalinger, bør samme gennemførelsesfrist på én dag gælde, hvis der ikke foreligger en udtrykkelig aftale mellem udbyderen af betalingstjenester og betaleren, der fastsætter en længere gennemførelsesfrist. Ovennævnte frister kan forlænges med én arbejdsdag, hvis betalingsordren gives på papir. Dette giver mulighed for fortsat levering af betalingstjenester til de forbrugere, der kun er vant til papirbaserede dokumenter. Når der anvendes en ordning med direkte debitering, sender betalingsmodtagerens udbyder af betalingstjenester opkrævningsordren inden for den tidsfrist, der er aftalt mellem betalingsmodtageren og hans udbyder af betalingstjenester, således at afregningen kan gennemføres på den aftalte forfaldsdato. Da de nationale betalingsinfrastrukturer imidlertid ofte er særdeles effektive, bør medlemsstaterne kunne beholde eller fastsætte bestemmelser om en kortere gennemførelsesfrist end en arbejdsdag for rent nationale betalinger for at undgå en forringelse af det nuværende serviceniveau, hvis det er relevant.
- (28) Bestemmelserne om gennemførelse af det fulde beløb og om gennemførelsesfrister bør udgøre god praksis, når en af udbyderne af betalingstjenester ikke er etableret i Fællesskabet.

- (29) Det er vigtigt, at brugerne af betalingstjenester kender de faktiske omkostninger og gebyrer for betalingstjenester, for at de kan foretage deres valg. Derfor bør det ikke være tilladt at bruge ugenomsigtige prissætningsmetoder, da det er den almindelige opfattelse, at sådanne metoder gør det særdeles vanskeligt for brugerne at fastslå den faktiske pris for en betalingstjeneste. Navnlig bør brugen af valørdatoer til skade for brugerne ikke være tilladt.
- (30) For at betalingssystemet kan fungere smidigt og effektivt, skal brugeren have tillid til, at udbyderen af betalingstjenester vil gennemføre betalingstransaktionen korrekt og inden for den aftalte tid. Sædvanligvis har udbyderen forudsætninger for at vurdere de risici, der følger med en betalingstransaktion. Det er udbyderen, der stiller betalingssystemet til rådighed, indgår aftaler om tilbagekaldelse af fejlagtigt placerede midler og i de fleste tilfælde beslutter, hvilke formidlere der skal involveres i gennemførelsen af transaktionen. I lyset af alle disse overvejelser er det fuldt ud relevant, undtagen under usædvanlige eller uforudsigelige omstændigheder, at tillægge udbyderen af betalingstjenester ansvaret for gennemførelsen af en betalingstransaktion, som brugeren har accepteret, undtagen med hensyn til betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyders handlinger og undladelser, for hvilke alene betalingsmodtageren er ansvarlig. For at betaleren ikke skal være ubeskyttet i usandsynlige konstellationer, hvor det kan være uafklaret (*non liquet*), om betalingen blev behørigt modtaget af betalingsmodtagerens udbyder af betalingstjenester, bør den tilsvarende bevisbyrde påhvile betalerens udbyder af betalingstjenester. Som en hovedregel kan det forventes, at de formidlerinstitutioner (sædvanligvis et "neutralt" organ så som en centralbank eller en sammenslutning med henblik på clearing), der overfører betalingsbeløbet fra den afsendende udbyder af betalingstjenester til den modtagende udbyder af betalingstjenester, vil lagre regnskabsdataene og være i stand til at give disse, når som helst det er nødvendigt. Uanset hvornår betalingsbeløbet er blevet krediteret den modtagende udbyder af betalingstjenesters konto, har betalingsmodtageren øjeblikkeligt et krav mod denne udbyder af betalingstjenester, således som det udtrykkeligt er foreskrevet i dette direktiv (for så vidt angår kreditering på sin konto).

- (30a) Udbyderen af betalingstjenester bør påtage sig ansvaret for, at betalingen gennemføres korrekt, herunder navnlig det fulde transaktionsbeløb og gennemførelsestidspunktet, og det fulde ansvar for forsømmelser begået af andre parter i betalingskæden til og med til betalingsmodtagerens konto. På grund af dette ansvar bør betalerens udbyder af betalingstjenester, når det fulde beløb ikke krediteres betalingsmodtagerens udbyder af betalingstjenester, rette betalingstransaktionen eller snarest muligt refundere betaleren det relevante transaktionsbeløb, uden at dette anfægter andre krav, der kan påberåbes i henhold til national ret. Dette direktiv vedrører kun aftalemæssige forpligtelser og ansvar mellem brugeren af betalingstjenester og hans udbyder af betalingstjenester. Hvis pengeoverførsler og andre betalingstjenester skal fungere korrekt, skal udbydere af betalingstjenester og deres formidlere, såsom leverandører af databehandling, imidlertid have indgået aftaler, som fastsætter deres indbyrdes rettigheder og pligter. Spørgsmål vedrørende erstatningsansvar udgør en væsentlig del af disse ensartede aftaler. For at sikre troværdigheden mellem udbydere af betalingstjenester og mellemmand, der indgår i en betalingstransaktion, er det nødvendigt, at der er juridisk sikkerhed for, at en ikke-ansvarlig udbyder af betalingstjenester holdes skadesløs for tab eller beløb betalt i henhold til artiklerne om ansvar. Yderligere rettigheder og detaljer om indholdet af denne regres og proceduren for behandling af klager mod den udbyder af betalingstjenester eller den formidler, der har ansvaret for en mangelfuld betalingstransaktion, kan fastlægges i de indgåede aftaler.
- (31) Det bør være muligt for udbyderen af betalingstjenester utvetydigt at præcisere, hvilke oplysninger der er nødvendige for at gennemføre en betalingsordre korrekt. For at undgå opsplitning og for ikke at sætte indførelsen af integrerede betalingssystemer i Fællesskabet på spil, bør medlemsstaterne på den anden side ikke have mulighed for at kræve en særlig identifikationskode for betalingstransaktioner. Dette bør dog ikke afholde medlemsstaterne fra at kræve, at betalerens udbyder af betalingstjenester handler med den nødvendige omhu og, når det er teknisk muligt og ikke kræver manuel intervention, kontrollerer kohærens i den unikke identifikationskode og, når der ikke er kohærens i den unikke identifikationskode, afviser en betalingsordre og underretter betaleren herom. Udbyderens ansvar bør være begrænset til en pligt til at gennemføre betalingstransaktionen korrekt i overensstemmelse med betalingsordren fra brugeren af betalingstjenesten.

- (32) For at muliggøre en effektiv bekæmpelse af svig og bekæmpe svig i hele Fællesskabet bør der indføres bestemmelser om en effektiv udveksling af oplysninger mellem udbydere af betalingstjenester, der bør have mulighed for at indsamle, behandle og udveksle personlige oplysninger om de personer, der er involveret i betalingssvig. Alle disse aktiviteter bør gennemføres i overensstemmelse med Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger.
- 33) Det er nødvendigt at sikre en effektiv håndhævelse af de nationale bestemmelser, der vedtages i medfør af dette direktiv. Der bør derfor indføres egnede procedurer, der giver mulighed for at klage over udbydere af betalingstjenester, der ikke overholder disse bestemmelser, og for at sikre, at der i givet fald pålægges sanktioner, der er hensigtsmæssige, står i et rimeligt forhold til overtrædelsen, og har afskrækkende virkning.
- (34) Uden at det berører brugernes ret til at anlægge sag ved en domstol, bør medlemsstaterne sikre, at konflikter mellem udbydere af betalingstjenester og forbrugere vedrørende de rettigheder og forpligtelser, der følger af dette direktiv, kan løses med begrænsede omkostninger og på en lettilgængelig måde. Rom-konventionen sikrer, at den beskyttelse, som de obligatoriske bestemmelser i det land, hvor forbrugeren har sit sædvanlige opholdssted, giver, ikke kan tilsidesættes af eventuelle aftalemæssige bestemmelser om den lov, der finder anvendelse.
- (34a) Medlemsstaterne bør fastsætte, om de kompetente myndigheder, der er udpeget til at meddele autorisation til betalingsinstitutter, også kan være de kompetente myndigheder i forbindelse med klagemuligheder og udenretslige erstatningsprocedurer.
- (35) Dette direktiv berører ikke bestemmelserne i national lovgivning om følgerne for så vidt angår ansvar for unøjagtige formuleringer eller fejl ved fremsendelsen af opgørelser.

- (36) Da det er nødvendigt at kontrollere, at dette direktiv fungerer tilfredsstillende og overvåge udviklingen frem mod oprettelsen af et indre marked for betalinger, bør Kommissionen tre år efter udløbet af gennemførelsesperioden for dette direktiv udarbejde en rapport. Med henblik på global integration af finansielle tjenesteydelser og harmoniseret forbrugerbeskyttelse ud over dette direktivs effektive funktion, bør revisionen fokusere på det mulige behov for at udvide anvendelsesområdet hvad angår andre valutaer end EU's og betalingstransaktioner, hvor kun en af de berørte udbydere af betalingstjenester er etableret i Fællesskabet.
- (37) Da bestemmelserne i direktiv 97/5/EF er blevet fuldstændig ændret, bør dette direktiv ophæves.
- (38) Det er nødvendigt at fastsætte mere præcise regler om svigagtig brug af betalingskort, et område, der på nuværende tidspunkt er dækket af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/7/EF af 20. maj 1997 om forbrugerbeskyttelse i forbindelse med aftaler vedrørende fjernsalg og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/65/EF af 23. september 2002 om fjernsalg af finansielle tjenesteydelser til forbrugerne og om ændring af Rådets direktiv 90/619/EØF samt direktiv 97/7/EF og 98/27/EF. Disse direktiver bør derfor ændres i overensstemmelse hermed.
- (39) Da finansieringsinstitutter i henhold til direktiv 2006/48/EF ikke er omfattet af reglerne for kreditinstitutter, bør de omfattes af de samme krav som betalingsinstitutter, så de kan udbyde betalingstjenester i hele Fællesskabet. Direktiv 2006/48/EF bør derfor ændres i overensstemmelse hermed.
- (39a) Da betalingsformidling i dette direktiv defineres som en betalingstjeneste, der kræver autorisation for betalingsinstitutter og registrering for fysiske eller juridiske personer, der er omfattet af en undtagelsesbestemmelse under visse omstændigheder specificeret i dette direktiv, bør Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/60/EF af 26. oktober 2005 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvaskning af penge og finansiering af terrorisme derfor ændres i overensstemmelse hermed.

- (40) Af hensyn til retssikkerheden bør der indføres overgangsbestemmelser, der giver personer, som har påbegyndt virksomhed som betalingsinstitut i overensstemmelse med gældende national lov før direktivets ikrafttrædelse, ret til at fortsætte denne virksomhed i den pågældende medlemsstat i en fastsat periode.
- (41) Da målene med den foreslåede indsats, nemlig oprettelsen af et indre marked for betalingstjenester, ikke i tilstrækkelig grad kan opfyldes af medlemsstaterne, da det kræver harmonisering af en lang række forskellige regler, der på nuværende tidspunkt findes i de forskellige medlemsstaters retssystemer, og derfor bedre kan gennemføres på fællesskabsplan, kan Fællesskabet vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med subsidiaritetsprincippet i traktatens artikel 5. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går direktivet ikke ud over, hvad der er nødvendigt for at nå disse mål.
- (42) De nødvendige foranstaltninger til gennemførelse af dette direktiv bør vedtages i overensstemmelse med Rådets afgørelse 1999/468/EF af 28. juni 1999 som ændret ved Rådets afgørelse 2006/512/EF af 17. juli 2006 om fastsættelse af de nærmere vilkår for udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, der tillægges Kommissionen.
- (43) Rådet tilskynder i overensstemmelse med punkt 34 i den interinstitutionelle aftale om bedre lovgivning medlemsstaterne til, både i egen og Fællesskabets interesse, at udarbejde og offentliggøre deres egne oversigter, der så vidt muligt viser overensstemmelsen mellem direktivet og gennemførelsesforanstaltningerne.

AFSNIT I

Formål, anvendelsesområde og definitioner

Artikel 1

Formål

1. Dette direktiv fastlægger regler for medlemsstaternes sontring mellem følgende seks kategorier af udbydere af betalingstjenester:
 - a) kreditinstitutter som defineret i artikel 4, nr. 1, litra a), i direktiv 2006/48/EF
 - b) udstedere af elektroniske penge som defineret i artikel 1, stk. 3, litra a), i direktiv 2000/46/EF
 - c) postgirokontorer, der ifølge national lov har ret til at udbyde betalingstjenester
 - d) betalingsinstitutter som defineret i dette direktiv
 - da) Den Europæiske Centralbank og de nationale centralbanker, når de ikke handler i deres egenskab af pengepolitiske myndigheder eller andre offentlige myndigheder
 - db) medlemsstater og deres regionale og lokale myndigheder, når de ikke handler i deres egenskab af offentlige myndigheder.

2. Dette direktiv fastsætter endvidere regler for gennemsigtighed i betingelserne for og oplysningskravene til betalingstjenester og betalingstjenestebrugeres og betalingstjenesteudbyderes respektive rettigheder og forpligtelser hvad angår ydelse af betalingstjenester som fast beskæftigelse eller forretningsaktivitet.
3. udgår.
- 3a. udgår.

Artikel 2

Anvendelsesområde

1. Dette direktiv finder anvendelse på betalingstjenester i Fællesskabet. Bortset fra artikel 64a finder afsnit III og IV i dette direktiv dog kun anvendelse, hvis både betalerens og betalingsmodtagerens udbyder af betalingstjenester eller den udbyder af betalingstjenester, der er involveret i betalingstransaktionen, er etableret i Fællesskabet.
2. Afsnit III og IV i dette direktiv finder anvendelse på betalingstjenester i euro eller enhver anden officiel valuta i en af medlemsstaterne.
3. Medlemsstaterne kan dispensere fra anvendelsen af alle eller en del af bestemmelserne i dette direktiv for så vidt angår de institutter, der er omhandlet i artikel 2, bortset fra første og andet led, i direktiv 2006/48/EF.

Artikel 3
Områder, der ikke er omfattet

Dette direktiv finder ikke anvendelse på:

- a) betalingstransaktioner, der udelukkende foretages kontant direkte fra betaleren til betalingsmodtageren uden noget mellemlid
- aa) betalingstransaktioner fra betaleren til betalingsmodtageren gennem en handelsagent, som har tilladelse til at forhandle eller afslutte salg eller køb af varer eller tjenesteydelser på betalerens eller betalingsmodtagerens vegne
- b) erhvervsmæssig fysisk transport af sedler og mønter, herunder indsamling, håndtering og levering
- c) betalingstransaktioner, der indebærer ikke-erhvervsmæssig indsamling og levering af kontanter inden for rammerne af almennyttig virksomhed
- d) tjenester, hvor kontante betalinger fra betalingsmodtager til betaler erlægges som en del af en betalingstransaktion som følge af en udtrykkelig anmodning fra brugeren af betalingstjeneste umiddelbart før gennemførelsen af en betalingstransaktion i form af en betaling for køb af varer eller tjenesteydelser
- e) pengevekslingsforretninger, dvs. kontante transaktioner, hvor pengene ikke indestår på en betalingskonto
- f) betalingstransaktioner baseret på et af følgende dokumenter, der er trukket på udbyderen af betalingstjenester med henblik på at give betalingsmodtageren rådighed over midler:
 - i) papirchecks som defineret i Genève-konventionen af 19. marts 1931 om indførelse af en ensartet checklov

- ii) papirchecks som nævnt i nr. i) og reguleret af lovgivningen i medlemsstater, som ikke er parter i Geneve-konventionen fra 1931
- iii) papirbaserede veksler i overensstemmelse med Genève-konventionen af 7. juni 1930 om ensartet veksellovgivning
- iv) papirbaserede vouchers
- v) papirbaserede rejsechecks
- vi) papirbaserede egenveksler
- vii) papirbaserede postanvisninger som defineret af Verdenspostforeningen
- g) betalingstransaktioner, der er gennemført inden for rammerne af et system til afvikling af betalinger eller værdipapirer, mellem afviklingsagenter, centrale modparter, clearinginstitutter og/eller centralbanker og andre deltagere i systemet og udbydere af betalingstjenester, jf. dog artikel 23
- ga) betalingstransaktioner vedrørende "asset servicing" i forbindelse med værdipapirer, herunder udbytter, indkomster eller andre udlodninger, eller indfrielse eller salg, der foretages af de i litra g) omhandlede personer eller af investeringsfirmaer, kreditinstitutioner, institutter for kollektiv investering i værdipapirer, eller administrationsselskaber, som udfører investeringsservice, samt alle andre enheder, der er autoriseret til at have finansielle instrumenter i depot
- h) tjenester leveret af udbydere af tekniske tjenester, der understøtter udbuddet af betalingstjenester, uden at de på noget tidspunkt kommer i besiddelse af de midler, som skal overføres, bl.a. behandling og lagring af data, tillidsskabende tjenester og tjenester til beskyttelse af privatlivets fred, autentificering af data og enheder, levering af it- og kommunikationsnetværk, levering og vedligeholdelse af terminaler og udstyr til brug for betalingstjenester

- i) tjenester baseret på instrumenter, der kun kan anvendes til at erhverve varer eller tjenesteydelser inden for udstederens ejendom eller i henhold til en kommerciel aftale med udstederen enten inden for et begrænset net af tjenesteudbydere eller for en begrænset række varer eller tjenesteydelser
- j) betalingstransaktioner gennemført ved hjælp af alle former for telekommunikations-, digital- eller it-udstyr, hvor de erhvervede varer eller tjenesteydelser leveres til og skal anvendes ved hjælp af telekommunikations-, digital- eller it-udstyr, forudsat at telekommunikations-, digital- eller it-operatøren ikke udelukkende agerer som formidler mellem brugeren af betalingstjenester og leverandøren af varer og tjenesteydelser
- k) betalingstransaktioner gennemført mellem udbydere af betalingstjenester for deres regning samt mellem tilknyttede agenter eller filialer for deres regning
- l) betalingstransaktioner mellem et moderselskab og dets datterselskaber, eller mellem datterselskaber under samme moderselskab uden mellemkomst af en anden betalingstjenesteudbyder end et selskab, som tilhører samme gruppe.
- m) tjenester, der ydes af udbydere, og som vedrører udbetaling af kontanter i kontantautomater på vegne af en eller flere kortudstedere, som ikke deltager i den rammeaftale, der er indgået med kunden om udbetaling af penge fra en betalingskonto, forudsat at disse udbydere ikke foretager andre betalingstjenester som anført i bilaget.

Artikel 4

Definitioner

I dette direktiv forstås ved:

- 1) "*hjemland*":
 - i) udgår

- ii) den medlemsstat, hvor betalingstjenesteudbyderens vedtægtsmæssige hjemsted er beliggende eller
 - iii) hvis betalingstjenesteudbyderen ifølge national lovgivning ikke har noget vedtægtsmæssigt hjemsted, den medlemsstat, hvor dets hovedkontor er beliggende
- 2) "*værtsland*": en anden medlemsstat end hjemlandet, hvor en betalingstjenesteudbyderen har en filial eller en agent eller udbyder betalingstjenester
- 2a) "*betalingstjeneste*": forretningsaktiviteter, som er opført i bilaget
- 2b) "*betalingsinstitut*": juridiske personer, der i overensstemmelse med artikel 6 i dette direktiv er meddelt autorisation til at udbyde og gennemføre betalingstjenester i hele Fællesskabet
- 2c) "*betalingstransaktion*": handling, der iværksættes af en betaler eller en betalingsmodtager med henblik på at anbringe, overføre eller hæve midler uden hensyn til eventuelle underliggende forpligtelser mellem betaleren og betalingsmodtageren
- 3) "*betalingssystem*": et system til pengeoverførsel med formelle og standardiserede rutiner og fælles regler for behandling, clearing og/eller afvikling af betalingstransaktioner
- 3a) udgår
- 4) "*betaler*": enten en fysisk eller juridisk person, der er indehaver af en betalingskonto og tillader en betalingsordre fra denne betalingskonto, eller, hvis der ikke er nogen betalingskonto, en fysisk eller juridisk person, der giver ordre til at udføre en betalingstransaktion
- 5) "*betalingsmodtager*": en fysisk eller juridisk person, som er den tiltænkte modtager af de midler, der indgår i en betalingstransaktion

- 5a) "*udbyder af betalingstjenester*": selskaber som omhandlet i artikel 1, stk.1, i dette direktiv, samt juridiske og fysiske personer, der drager fordel af undtagelserne i artikel 21 i dette direktiv
- 6) "*bruger af betalingstjenester*": en fysisk eller juridisk person, som bruger en betalingstjeneste enten som betaler eller som betalingsmodtager eller begge dele
- 6a) "*forbruger*": en fysisk person, der i forbindelse med betalingstjenesteaftaler, som er omfattet af dette direktiv, optræder med et formål, der ligger uden for vedkommendes erhvervsmæssige virksomhed
- 6b) "*rammeaftale*": en aftale om betalingstjenester, der regulerer den fremtidige udførelse af særskilte og successive betalingstransaktioner, og som kan indeholde forpligtelser og betingelser for oprettelse af en betalingskonto
- 6c) "*betalingsformidling*": en betalingstjeneste, hvor der modtages midler fra en betaler, uden at der oprettes en betalingskonto i betalerens eller betalingsmodtagerens navn, alene med det formål at overføre et tilsvarende beløb til en betalingsmodtager eller en anden udbyder af betalingstjenester på betalingsmodtagerens vegne, og/eller hvor sådanne midler modtages på betalingsmodtagerens vegne og stilles til rådighed for denne
- 7) "*betalingskonto*": en konto oprettet i en eller flere betalingstjenestebrugeres navn, som bruges til at gennemføre betalingstransaktioner
- 7a) udgår
- 8) "*midler*": sedler og mønter, kontopenge og elektroniske penge som defineret i direktiv 2000/46/EF

- 9) udgår
- 10) "*betalingsordre*": enhver instruks fra en betaler eller betalingsmodtager til en udbyder af betalingstjenester om at gennemføre en betalingstransaktion
- 11) "*valørdato*": et referencetidspunkt, der anvendes af en udbyder af betalingstjenester ved beregningen af renter af de midler, der debiteres eller krediteres en betalingskonto
- 12) "*referencekurs*": den vekselkurs, der ligger til grund for beregningen af en eventuel valutaomregning, og som stilles til rådighed af betalingstjenesteudbyderen eller stammer fra en offentlig tilgængelig kilde
- 13) "*autentificering*": en procedure, der giver udbyderen af betalingstjenester mulighed for at verificere anvendelsen af et specifikt betalingsinstrument, herunder dets personlige sikkerhedsfeatures
- 14) "*referencerente*": den rente, der ligger til grund for beregningen af en eventuel rente, og som stammer fra en offentligt tilgængelig kilde, som begge parter i en betalingstjenesteaftale kan verificere
- 15) "*unik identifikationskode*": kombination af bogstaver, tal eller symboler, som udbyderen af betalingstjenester udleverer til brugeren af betalingstjenester, og som brugeren af betalingstjenester skal angive for utvetydigt at identificere den anden bruger af betalingstjenester og/eller dennes betalingskonto, der er involveret i en betalingstransaktion
- 16) "*agent*": en fysisk eller juridisk person, som handler på vegne af et betalingsinstitut ved gennemførelsen af betalingstjenester
- 17) "*betalingsinstrument*": enhver form for personligt instrument og/eller sæt af procedurer, der er aftalt mellem brugeren og udbyderen af betalingstjenester, og som brugeren af betalingstjenester bruger for at iværksætte en betalingsordre

17a) udgår.

- 18) "*telekommunikationsmiddel*": ethvert middel, som uden samtidig fysisk tilstedeværelse af udbyderen af betalingstjenester og brugeren af betalingstjenester kan anvendes til indgåelse af en betalingstjenesteaftale
- 19) "*varigt medium*": ethvert instrument, der gør det muligt for brugeren af betalingstjenester at lagre information, der er rettet personligt til denne på en måde, der tillader fremtidig søgning i et tidsrum, der er afpasset efter informationsformålet, og som giver mulighed for uændret reproduktion af den lagrede information
- 19a) "*mikrovirksomhed*": en virksomhed, der på det tidspunkt, hvor aftalen om betalingstjenesten indgås, er en virksomhed som defineret i artikel 1 og artikel 2, stk. 1 og 3, i afsnit I i bilaget til henstilling 2003/361/EF i udgaven af 6. maj 2003

19b) udgår.

- 20) "*arbejdsdag*": en dag, hvor betalerens eller betalingsmodtagerens relevante udbyder af betalingstjenester, der er involveret i udførelsen af en betalingstransaktion, holder åbent med henblik på udførelse af betalingstransaktioner
- 21) "*direkte debitering*": en betalingstjeneste med henblik på at debitere en betalers betalingskonto, hvor en betalingstransaktion iværksættes af betalingsmodtageren på grundlag af, at betaleren har givet sit samtykke til betalingsmodtageren, til betalingsmodtagerens udbyder af betalingstjenester eller til betalerens egen udbyder af betalingstjenester

- 22) "*filial*": et andet forretningssted end hovedkontoret, der er en del af et betalingsinstitut, som ikke er en juridisk person, og som direkte udfører nogle af eller alle de transaktioner, der indgår i et betalingsinstituts virksomhed; alle forretningssteder, som er oprettet i den samme medlemsstat af et betalingsinstitut med hovedkontor i en anden medlemsstat, betragtes som én filial
- 23) "*gruppe*": en gruppe virksomheder, som består af en modervirksomhed, dens dattervirksomheder og de enheder, som modervirksomheden eller dens dattervirksomheder deltager i, samt virksomheder, der har en indbyrdes forbindelse som omhandlet i artikel 12, stk. 1, i direktiv 83/349/EØF.

AFSNIT II
Udbydere af betalingstjenester

Kapitel 1
Betalingsinstitutter

DEL 1
GENERELLE BESTEMMELSER

Artikel 5
Ansøgning om autorisation

For at få meddelt autorisation som betalingsinstitut indgives der en ansøgning til de kompetente myndigheder i hjemlandet sammen med følgende:

- a) en oversigt over transaktioner, der bl.a. angiver de planlagte typer betalingstjenester
- b) en forretningsplan med en budgetprognose for de tre første regnskabsår, der beviser, at betalingsinstituttet er i stand til at anvende systemer, ressourcer og procedurer, som er hensigtsmæssige og tilpasset en sund drift
- ba) dokumentation for, at betalingsinstituttet råder over den i artikel 5b nævnte startkapital
- (bb) for så vidt angår de betalingsinstitutter, der er omhandlet i artikel 5d, stk. 1, første afsnit, en beskrivelse af de foranstaltninger, der er truffet for at beskytte de midler, der tilhører brugerne af betalingstjenester, jf. artikel 5d

- c) en beskrivelse af ansøgerens former for virksomhedsstyring og interne kontrolmekanismer, herunder administrative, risikostyrings- og regnskabsmæssige procedurer, der påviser, at disse former for virksomhedsstyring, kontrolmekanismer og -procedurer er proportionale, passende, sunde og tilstrækkelige
- d) en beskrivelse af de interne kontrolforanstaltninger, som ansøgeren har indført for at opfylde forpligtelserne vedrørende hvidvaskning af penge og finansiering af terrorvirksomhed i henhold til direktiv 2005/60/EF og forordning nr. 1781/2006/EF
- e) udgår
- f) en beskrivelse af ansøgerens organisationsstruktur, og herunder i relevante tilfælde en beskrivelse af den tilsigtede brug af filialer og agenter samt en beskrivelse af udliciteringsordninger, og af hans deltagelse eller engagement i et nationalt eller internationalt betalingssystem
- fa) udgår
- g) identiteten på personer, der direkte eller indirekte har en kvalificeret deltagelse i ansøgeren, jf. artikel 4, nr. 11, i direktiv 2006/48/EF, samt størrelsen af deres faktiske deltagelse og dokumentation for deres egnethed under hensyn til nødvendigheden af at sikre en sund og forsigtig ledelse af betalingsinstituttet
- h) udgår
- i) identiteten på direktører og ledelsesansvarlige for betalingsinstituttet og, når det er relevant, ledelsesansvarlige for forvaltningen af betalingsinstituttets betalingstjenesteaktiviteter, samt bevis for, at de har et godt omdømme og er i besiddelse af den nødvendige viden og erfaring til at udbyde betalingstjenester som fastsat af betalingsinstituttets hjemland

- ia) hvis det er relevant, oplysninger om revisorer og revisionsfirmaer, jf. direktiv 2006/43/EF
- j) ansøgerens retlige status og stiftelsesoverenskomsten
- k) hovedkontorets adresse

Med henblik på stk. 1, litra bb), c) og f), skal ansøgeren fremlægge en beskrivelse af revisionsordningen og den organisation, han har oprettet for at træffe alle de foranstaltninger, der er nødvendige for at sikre brugernes interesser og sikre kontinuitet og troværdighed i forbindelse med udførelsen af betalingstjenester.

Artikel 5a
Egenkapital

1. Betalingsinstituttets egenkapital, jf. artikel 57-61, 63, 64 og 66 i direktiv 2006/48/EF, må ikke falde under det højeste af de beløb, der er nævnt i artikel 5b og 5c.
2. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger til at hindre multipel anvendelse af elementer, som kan indgå i egenkapitalen, når betalingsinstituttet tilhører samme gruppe som et andet betalingsinstitut, kreditinstitut, investeringsselskab, porteføljemanagementselskab eller forsikringsselskab. Dette gælder på samme måde, hvis et betalingsinstitut er af hybrid art og udfører andre aktiviteter, end dem der er nævnt i bilaget.
3. Hvis betingelserne i artikel 69 i direktiv 2006/48/EF er opfyldt, kan medlemsstaterne eller deres kompetente myndigheder vælge ikke at anvende artikel 5c på betalingsinstitutter, der er omfattet af det konsoliderede tilsyn med moderselskabet i henhold til direktiv 2006/48/EF.

Artikel 5b

Startkapital

Medlemsstaterne kræver, at betalingsinstitutterne på tidspunktet for autorisationen skal have en startkapital, der omfatter en af komponenterne i artikel 57, litra a) og b), i direktiv 2006/48/EF, på følgende måde:

- a) hvis betalingsinstituttet kun udfører de aktiviteter, der er nævnt i punkt 7 i bilaget, må kapitalen på intet tidspunkt være mindre end 20 000 EUR,
- b) hvis betalingsinstituttet udfører én af de aktiviteter, der er nævnt i punkt 8 i bilaget, må kapitalen på intet tidspunkt være mindre end 50 000 EUR,
- c) hvis betalingsinstituttet udfører én af de aktiviteter, der er nævnt i punkt 1, 2, 3, 4 og 5 i bilaget, må kapitalen på intet tidspunkt være mindre end 125 000 EUR.

Artikel 5c

Løbende kapital

1. Uanset de minimumskapitalkrav, der er fastsat i artikel 5b, kræver medlemsstaterne, at betalingsinstitutterne til enhver tid har en egenkapital, der beregnes i henhold til én af følgende tre metoder som fastlagt af de kompetente myndigheder i overensstemmelse med national lovgivning:

Metode A

Betalingsinstituttets egenkapital skal være et beløb, der mindst er lig med 10% af de faste omkostninger for det foregående år. De kompetente myndigheder kan tilpasse dette krav i tilfælde af en væsentlig ændring i betalingsinstituttets virksomhed siden det foregående år. Har selskabet endnu ikke gennemført et helt års drift på datoen for beregningen, kræves der dækning svarende til 10% af de tilsvarende faste omkostninger, der figurerer i driftsplanen, medmindre denne plan af de kompetente myndigheder kræves tilpasset.

Metode B

Betalingsinstituttets egenkapital skal være et beløb, der mindst er lig med summen af følgende elementer multipliceret med en omregningsfaktor k , der er defineret i stk. 2, hvor betalingsvolumenet (BV) repræsenterer en tolvtedel af det samlede beløb for de betalingstransaktioner, som betalingsinstituttet har effektueret i det foregående år:

- a) 4,0% af den pågældende del af BV indtil 5 mio. EUR plus
- b) 2,5% af den pågældende del af BV over 5 mio. EUR indtil 10 mio. EUR plus
- c) 1% af den pågældende del af BV over 10 mio. EUR indtil 100 mio. EUR plus
- d) 0,5% af den pågældende del af BV over 100 mio. EUR indtil 250 mio. EUR plus
- e) 0,25% af den pågældende del af BV indtil 250 mio. EUR.

Metode C

Betalingsinstituttets egenkapital skal mindst være det samme beløb som den relevante indikator som defineret i punkt a) multipliceret med den multiplikationsfaktor, der er defineret i punkt b), som igen multipliceres med omregningsfaktoren k som defineret i stk. 2:

a) Den relevante indikator udgøres af summen af

- renteindtægter
- renteudgifter
- modtagne provisioner og gebyrer samt
- andre driftsindtægter.

Hvert element medtages i summen med positivt eller negativt fortegn. Indtægter fra ekstraordinære eller uregelmæssige poster må ikke anvendes til beregning af den relevante indikator. Udgifter til outsourcing af tjenester, der leveres af tredjeparter, kan føre til en nedsættelse af den relevante indikator, såfremt disse udgifter opkræves af en virksomhed, der er underlagt tilsyn i henhold til dette direktiv. Den relevante indikator beregnes på grundlag af de seneste observationer for tolv måneder ved udgangen af regnskabsåret. Den relevante indikator beregnes over det seneste regnskabsår. Dog må løbende kapital beregnet i henhold til denne metode ikke falde under 80% af gennemsnittet af de seneste tre regnskabsår for den relevante indikator. Når der ikke foreligger reviderede tal, kan selskabets egne estimater anvendes.

b) Multiplikationsfaktoren udgøres af:

- i) 10% af den pågældende del af den relevante indikator indtil 2,5 mio. EUR
- ii) 8% af den pågældende del af den relevante indikator fra 2,5 mio. EUR indtil 5 mio. EUR
- iii) 6% af den pågældende del af den relevante indikator fra 5 mio. EUR indtil 25 mio. EUR
- iv) 3% af den pågældende del af den relevante indikator fra 25 mio. EUR indtil 50 mio. EUR
- v) 1,5% over 50 mio. EUR.

2. Den omregningsfaktor k , der anvendes ved metode B og C, fastsættes til:

- a) 0,5, hvis betalingsinstituttet kun udfører de aktiviteter, der er nævnt i punkt 7 i bilaget
- b) 0,8, hvis betalingsinstituttet kun udfører en af de aktiviteter, der er nævnt i punkt 8 i bilaget
- c) 1,0%, hvis betalingsinstituttet kun udfører en af de aktiviteter, der er nævnt i punkt 1, 2, 3, 4 og 5 i bilaget.

3. De kompetente myndigheder kan ved anvendelse af stk. 1 på grundlag af en evaluering af betalingsinstituttets risikostyringsprocesser, risikotabsdatabase og interne kontrolmekanismer kræve, at betalingsinstituttet besidder et beløb, der er indtil 20% større end det beløb, der ville følge af anvendelsen af den metode, der er valgt i henhold til stk. 1, eller tillade det at besidde et beløb, der er indtil 20% mindre end det beløb, der ville følge af anvendelsen af den metode, der er valgt i henhold til stk. 1.

Artikel 5d
Beskyttelseskrav

1. Medlemsstaterne eller de kompetente myndigheder kræver, at et betalingsinstitut, der udfører en af betalingstjenesterne i bilaget og samtidig udfører andre forretningsaktiviteter i henhold til artikel 10, stk. 1, litra d), beskytter de midler, der er modtaget fra brugerne af betalingstjenester gennem en anden formidler af betalingstjenester for gennemførelse af betalingstransaktioner, på følgende måder:

Enten:

- a) må de ikke på noget tidspunkt blandes sammen med midler fra andre fysiske eller juridiske personer end de brugere, som midlerne stammer fra, og skal, hvis betalingsinstituttet stadig er i besiddelse af dem, og de endnu ikke er udbetalt til modtageren eller overført til en anden udbyder af betalingstjenester ved afslutningen af den arbejdsdag, der følger efter den dag, hvor midlerne er modtaget, indsættes på en særskilt konto i et kreditinstitut eller investeres i sikre, likvide aktiver med lav risiko som fastlagt af hjemlandets kompetente myndigheder
- b) og skal i henhold til medlemsstaternes nationale lovgivning i de pågældende brugere af betalingstjenesters interesse være beskyttet mod krav fra betalingsinstituttets øvrige kreditorer, navnlig i tilfælde af insolvens,

eller

de skal være dækket af en forsikring eller en anden tilsvarende garanti fra et forsikringsselskab eller et kreditinstitut, der ikke tilhører samme koncern som betalingsinstituttet, for et beløb, der svarer til det beløb, der skulle holdes adskilt, hvis der ikke er en forsikring eller en anden tilsvarende garanti, der kan udbetales, hvis betalingsinstituttet ikke er i stand til at opfylde sine finansielle forpligtelser.

2. Når et betalingsinstitut skal beskytte midler i henhold til stk. 1 og en del af de midler, der er omhandlet i stk. 1, anvendes til fremtidige betalingstransaktioner, idet det resterende beløb anvendes til andre formål end betalingstjenester, er den del af midlerne, som er modtaget med henblik på fremtidige betalingstransaktioner, også omfattet af forpligtelserne i henhold til stk. 1. Når denne del varierer eller er ukendt på forhånd, kan medlemsstaterne tillade betalingsinstitutterne at anvende dette stykke på grundlag af en repræsentativ del, som skønnes at skulle anvendes til betalingstjenester, forudsat at de kompetente myndigheder er overbevist om, at en sådan repræsentativ del med rimelighed kan anslås ud fra historiske oplysninger.
3. Medlemsstaterne eller de kompetente myndigheder kan kræve, at betalingsinstitutter, der ikke udfører andre forretningsaktiviteter end betalingstjenester i henhold til artikel 10, stk. 1, litra d), også opfylder beskyttelseskravene i stk. 1.
4. Medlemsstaterne eller de kompetente myndigheder kan også begrænse sådanne beskyttelseskrav til midler fra brugere af betalingstjenester, hvis individuelle midler overskrider en tærskel på 600 EUR.

Artikel 6

Meddelelse af autorisation

- 1. Medlemsstaterne kræver, at andre foretagender end de i artikel 1, stk. 1, litra a)-c) og da)-db) nævnte samt andre end juridiske og fysiske personer omfattet af undtagelsen i artikel 21, som agter at udbyde betalingstjenester, opnår autorisation som betalingsinstitut, inden de begynder at udbyde betalingstjenester. Der meddeles kun autorisation til juridiske personer, som er etableret i medlemsstaten.

1. Der meddeles autorisation, hvis de oplysninger og det materiale, der er vedlagt ansøgningen, opfylder alle kravene efter artikel 5, og hvis de kompetente myndigheder, der nøje har gennemgået ansøgningen, når frem til en overordnet positiv vurdering. Før der meddeles autorisation kan de kompetente myndigheder eventuelt rådføre sig med nationalbanken eller andre relevante offentlige myndigheder.
 - 1a. Betalingsinstitutter, der i henhold til lovgivningen i hjemlandet har et vedtægtsmæssigt hjemsted, skal have hovedkontor i den medlemsstat, hvor det vedtægtsmæssige hjemsted er registreret.
2. De kompetente myndigheder meddeler kun autorisation, hvis der i betalingsinstituttet under hensyn til behovet for at sikre en sund og forsigtig ledelse af et betalingsinstitut findes effektive former for virksomhedsstyring af dets betalingstjenestevirksomhed, hvilket indebærer en klar organisatorisk struktur med en veldefineret, gennemskuelig og konsekvent ansvarsfordeling og effektive procedurer til at identificere, forvalte, overvåge og rapportere om de risici, kreditinstitutterne er eller kan blive udsat for, samt hensigtsmæssige interne kontrolmekanismer, herunder en god administrativ og regnskabsmæssig praksis og fyldestgørende interne kontrolprocedurer; disse styringsformer, procedurer og mekanismer skal omfatte hele virksomheden og være proportionale med arten, omfanget og kompleksitetsgraden af de betalingstjenester, der ydes af betalingsinstituttet.
 - 2-a. Når et betalingsinstitut udfører nogle af de betalingstjenester, der er nævnt i bilaget, og samtidig udfører andre forretningsaktiviteter, kan de kompetente myndigheder kræve, at der oprettes en særskilt enhed for betalingstjenestevirksomheden, hvis betalingsinstituttets andre aktiviteter end betalingstjenester forringer eller vil kunne forringe enten betalingsinstituttets soliditet eller de kompetente myndigheders mulighed for at føre tilsyn med, om betalingsinstituttet opfylder alle forpligtelser i dette direktiv.
- 2a. De kompetente myndigheder afslår at meddele autorisation, hvis de under hensyn til behovet for at sikre en sund og ansvarlig ledelse af et betalingsinstitut ikke er overbeviste om, at aktionærer og selskabsdeltagere, der besidder en kvalificeret andel, er egnede.

- 2b. Foreligger der snævre forbindelser som defineret i artikel 4, nr. 46, i direktiv 2006/48/EF mellem et betalingsinstitut og andre fysiske eller juridiske personer, meddeler de kompetente myndigheder kun deres autorisation, hvis disse forbindelser ikke hæmmer dem i varetagelsen af deres tilsynsopgaver.
- 2c. De kompetente myndigheder meddeler kun autorisation, hvis de love eller administrative bestemmelser i et tredjeland, der gælder for en eller flere fysiske eller juridiske personer, som betalingsinstituttet har snævre forbindelser med, eller de problemer, som er forbundet med anvendelse af disse love eller administrative bestemmelser, ikke hæmmer dem i varetagelsen af deres tilsynsopgaver.
3. Autorisationen gælder i alle medlemsstaterne og giver det pågældende betalingsinstitut mulighed for at udbyde betalingstjenester i hele Fællesskabet enten i henhold til retten til fri udveksling af tjenesteydelser eller den frie etableringsret, forudsat at sådanne tjenester er omfattet af autorisationen.

Artikel 7

Meddelelse af beslutningen

Senest tre måneder efter modtagelse af ansøgningen, eller hvis ansøgningen er ufuldstændig, senest tre måneder efter modtagelse af alle de oplysninger, der er nødvendige for beslutningen, underretter de kompetente myndigheder ansøgeren om, hvorvidt ansøgningen er blevet efterkommet eller afvist.

Hvis autorisation nægtes, skal dette begrundes.

Artikel 7a

Inddragelse af autorisation

1. De kompetente myndigheder kan kun inddrage den meddelte autorisation til et betalingsinstitut, såfremt instituttet:

- a) ikke gør brug af autorisationen inden for en frist af tolv måneder, giver udtrykkeligt afkald herpå eller ikke har udøvet sin virksomhed i en periode på over seks måneder, medmindre der i den pågældende medlemsstat findes bestemmelser om, at autorisation i sådanne tilfælde bortfalder, eller
- b) har opnået autorisationen ved hjælp af urigtige erklæringer eller ved hjælp af ethvert andet middel i strid med gældende bestemmelser, eller
- c) ikke længere opfylder betingelserne for meddelelse af autorisation, eller
- d) ville udgøre en trussel mod betalingssystemets stabilitet, hvis det fortsatte sin betalingstjenestevirksomhed, eller
- e) befinder sig i enhver anden situation, som medfører, at autorisationen inddrages i henhold til national lovgivning.

2. Inddragelse af en autorisation begrundes og meddeles de pågældende.

3. Inddragelse af en autorisation offentliggøres. Den kan også meddeles de interesserede parter af den kompetente myndighed.

Artikel 8

Registrering

Medlemsstaterne opretter et offentligt register over alle autoriserede betalingsinstitutter og deres filialer og agenter samt alle fysiske og juridiske personer og deres filialer og agenter, der er omfattet af en undtagelse i henhold til artikel 21, og de i artikel 2, stk. 3, nævnte institutter, der i henhold til national lovgivning har ret til at yde betalingstjenester. De optages i registret i hjemlandet.

Dette register skal identificere de betalingstjenester, som betalingsinstituttet er autoriseret til at udføre, eller som den fysiske eller juridiske person er blevet registreret til at udføre. Autoriserede betalingsinstitutter opføres særskilt i registret i forhold til fysiske og juridiske personer, der er registreret i henhold til artikel 21. Registret skal offentliggøres, være tilgængeligt online og ajourføres regelmæssigt.

Artikel 9

Bevarelse af autorisation

Hvis der foretages ændringer i de oplysninger eller det materiale, der er fremlagt ifølge artikel 5, underretter betalingsinstituttet uden ophør den kompetente myndighed i hjemlandet herom.

Artikel 9a

Regnskaber og lovpligtig revision

1. Rådets fjerde direktiv 78/660/EØF og, hvor det er relevant, Rådets syvende direktiv 83/349/EØF og direktiv 86/635/EØF samt forordning (EF) nr. 1606/2002 finder tilsvarende anvendelse på betalingsinstitutter.
2. Medmindre de er undtaget i henhold til direktiv 78/660/EØF og, hvor det er relevant, direktiv 83/349/EØF og direktiv 86/635/EØF, revideres betalingsinstitutternes årsregnskaber og konsoliderede regnskaber af en revisor eller et revisionsfirma som omhandlet i direktiv 2006/43/EF.

3. Medlemsstaterne kræver med henblik på tilsyn, at betalingsinstitutterne forelægger særskilte regnskabsoplysninger om de betalingstjenester, der er nævnt i bilaget, og de aktiviteter, der er omhandlet i artikel 10, stk. 1, som skal forsynes med en revisionserklæring. Erklæringen udarbejdes, hvor det er relevant, af revisorerne eller et revisionsfirma.
4. Forpligtelserne i artikel 53 i direktiv 2006/48/EF finder tilsvarende anvendelse på betalingsinstitutternes revisorer eller revisionsfirmaer for så vidt angår aktiviteter vedrørende betalingstjenester.

Artikel 10

Aktiviteter

1. Ud over at udbyde de betalingstjenester, der fremgår af bilaget, har betalingsinstitutter ret til at udføre følgende aktiviteter:
 - a) udgår
 - b) udbyde operationelle og nært tilknyttede accessoriske tjenester, som f.eks. sikkerhed for gennemførelse af betalingstjenester, valutaomregning, depottjenester samt lagring og behandling af data
 - c) drive betalingssystemer, uden at det berører artikel 23
 - d) andre forretningsaktiviteter end betalingstjenester, under hensyn til gældende fællesskabslovgivning og national lovgivning.

2. I tilfælde hvor betalingsinstitutter beskæftiger sig med ydelse af betalingstjenester i henhold til stk. 1, litra a), må de kun være i besiddelse af betalingskonti, der udelukkende anvendes til betalingstransaktioner; midler, som betalingsinstitutter modtager fra brugere af betalingstjenester med henblik på udbud af betalingstjenester, må ikke betragtes som indlån eller andre tilbagebetalingspligtige midler i henhold til artikel 5 i direktiv 2006/48/EF eller elektroniske penge som defineret i artikel 1, stk. 3, i direktiv 2000/46/EF.
- 2a. Betalingsinstitutter må kun yde kredit i forbindelse med betalingstjenester som omhandlet i punkt 4, 5 eller 8 i bilaget, hvis følgende krav overholdes:
- a) kreditten er accessorisk og ydes udelukkende i forbindelse med udførelse af en transaktion, og
 - b) kredit, der ydes i forbindelse med en betaling og gennemføres i overensstemmelse med artikel 6, stk. 3, og artikel 20, tilbagebetales uanset nationale regler om kredit med kreditkort inden for et kort tidsrum, der i intet tilfælde må overstige tolv måneder, og
 - c) en sådan kredit ydes ikke med brug af midler, som er modtaget eller besiddes for at udføre en betalingstransaktion, og
 - d) betalingsinstituttets egenkapital skal til enhver tid efter tilsynsmyndighedens opfattelse være passende i forhold til den samlede kredit, der ydes.
- 2b. Betalingsinstitutter må ikke erhvervsmæssigt tage imod indlån eller andre tilbagebetalingspligtige midler som omhandlet i artikel 5 i direktiv 2006/48/EF.

3. Dette direktiv berører ikke nationale foranstaltninger til gennemførelse af direktiv 87/102/EF om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser om forbrugerkredit. Dette direktiv berører heller ikke anden relevant fællesskabslovgivning eller national lovgivning om aspekter, der ikke er harmoniseret ved dette direktiv for så vidt angår betingelser for kreditydelse til forbrugere, i overensstemmelse med fællesskabsretten.

AFDELING 2
ANDRE BESTEMMELSER

Artikel 11

Anvendelse af agenter eller enheder, hvortil aktiviteterne udliciteres

1. Når et betalingsinstitut har til hensigt at udbyde betalingstjenester gennem en agent, skal det meddele de kompetente myndigheder i hjemlandet følgende:
 - a) navn og adresse på agenten
 - b) en beskrivelse af de interne kontrolmekanismer, som agenterne vil anvende for at opfylde forpligtelserne vedrørende hvidvaskning af penge og finansiering af terrorisme i henhold til direktiv 2005/60/EF
 - c) udgår
 - d) identiteten på direktører og ledelsesansvarlige for den agent, der skal anvendes til udbydelse af betalingstjenester, og bevis for, at de er tilforladelige personer.
- 1a. Når de kompetente myndigheder modtager oplysningerne i henhold til stk. 1, litra a)-d), kan de opføre agenten i det register, der er oprettet efter artikel 8.
- 1b. Før de kompetente myndigheder opfører agenten i registret, kan de, hvis de skønner, at de oplysninger, de har modtaget, ikke er korrekte, træffe yderligere foranstaltninger til at kontrollere oplysningerne.

- 1c. Hvis de kompetente myndigheder efter disse foranstaltninger ikke er overbevist om, at de oplysninger, som de har modtaget i henhold til stk. 1, litra a) - d), er korrekte, skal de afvise at opføre agenten i det register, der er oprettet i henhold til artikel 8.
- 1d. Hvis betalingsinstituttet ønsker at fortsætte aktiviteter i en anden medlemsstat ved at engagere en agent, skal det følge procedurene i artikel 20. Før agenten i dette tilfælde kan registreres i henhold til denne artikel, skal hjemlandets kompetente myndigheder underrette værtslandets kompetente myndigheder om, at de agter at registrere agenten eller filialen og tage deres opfattelse i betragtning.
- 1e. Hvis det foreslåede værtslands kompetente myndigheder har rimelige grunde til at formode, at der i forbindelse med det påtænkte engagement af agenten eller den påtænkte oprettelse af filialen begås eller forsøges begået hvidvaskning af penge og finansiering af terrorisme som defineret i direktiv 2005/60/EF, eller at dette er begået eller er forsøgt begået, eller at engagementet af en sådan agent eller oprettelsen af en sådan filial kunne øge risikoen for hvidvaskning af penge og finansiering af terrorisme, skal de underrette hjemlandets kompetente myndigheder, der kan afvise at registrere agenten eller filialen eller kan trække registreringen af agenten eller filialen tilbage, hvis den allerede er foretaget.
2. Hvis et betalingsinstitut har til hensigt at udlicitere betalingstjenesters driftsmæssige funktioner, underretter det de kompetente myndigheder i hjemlandet herom.
Væsentlige driftsmæssige funktioner må ikke overlades til tredjemand på en måde, der i væsentlig grad forringer kvaliteten af instituttets interne kontrol og de kompetente myndigheders mulighed for at føre tilsyn med, om instituttet opfylder alle forpligtelser i dette direktiv.

I den i andet afsnit omhandlede betydning betragtes en driftsmæssig funktion som væsentlig, hvis en fejl eller et svigt i udførelsen i væsentlig grad vil forringe betalingsinstituttets vedvarende overholdelse af forpligtelserne i medfør af dets tilladelse, der kræves i henhold til dette afsnit, eller dets øvrige forpligtelser i henhold til dette direktiv, eller dets finansielle præstationer eller dets betalingstjenesters soliditet eller kontinuitet.

Medlemsstaterne sikrer, at betalingsinstitutterne, hvis de udliciterer væsentlige operationelle funktioner, overholder følgende betingelser:

- a) udlicitering må ikke føre til, at den øverste ledelse delegerer sit ansvar
 - b) betalingsinstituttets forhold til og forpligtelser over for dets kunder i henhold til dette direktiv må ikke ændres
 - c) de betingelser, som betalingsinstituttet skal overholde for at blive meddelt tilladelse i overensstemmelse med dette afsnit og bevare tilladelsen, må ikke undermineres
 - d) ingen af de øvrige betingelser, som betalingsinstituttets tilladelse blev meddelt under, må fjernes eller ændres.
3. Betalingsinstitutter sikrer, at agenter eller filialer, der handler på deres vegne, underretter brugerne af betalingstjenester herom.

DEL 2
ANDRE BESTEMMELSER

Artikel 12

Erstatningsansvar

1. Medlemsstaterne sikrer, at betalingsinstitutter, der lader tredjemand udføre driftsmæssige funktioner, træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at bestemmelserne i dette direktiv overholdes.
2. Medlemsstaterne kræver, at betalingsinstitutterne har det fulde ansvar for enhver handling, der foretages af deres, ansatte eller agenter, filialer eller enheder, hvortil der er udliciteret aktiviteter.

Artikel 13

Registrering

Medlemsstaterne kræver, at betalingsinstitutter fører alle de registre, der er relevante for dette afsnit, i mindst fem år, jf. dog direktiv 2005/60/EF eller anden relevant fællesskabslovgivning eller national lovgivning.

Artikel 14

Hovedkontorets beliggenhed

Udgår.

DEL 3

KOMPETENTE MYNDIGHEDER OG TILSYN

Artikel 15

Udpegning af kompetente myndigheder

1. Som kompetente myndigheder med ansvar for meddelelse af autorisation til og tilsyn med betalingsinstitutter, der skal udføre de i dette afsnit omhandlede opgaver, udpeger medlemsstaterne enten offentlige myndigheder eller organer, der er anerkendt i den nationale lovgivning eller af de offentlige myndigheder, som udtrykkeligt har beføjelse hertil efter den nationale lovgivning, herunder nationale centralbanker.
De kompetente myndigheder skal være uafhængige af økonomiske organer, og interessekonflikter skal undgås. De må ikke være betalingsinstitutter, kreditinstitutter, udstedere af elektroniske penge eller postgirokontorer, jf. dog første afsnit.
Medlemsstaterne underretter Kommissionen herom.
2. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder, der udpeges efter stk. 1, har alle de beføjelser, der er nødvendige for at varetage deres opgaver.
3. Hvis der på en medlemsstats område er mere end én kompetent myndighed for de spørgsmål, der er omfattet af dette afsnit, sikrer medlemsstaten, at disse myndigheder samarbejder tæt, således at de kan udføre deres respektive opgaver effektivt. Det samme gælder i de tilfælde, hvor de myndigheder, der er kompetente i forbindelse med anliggender, der er omfattet af dette afsnit, ikke er de kompetente myndigheder, der er ansvarlige for tilsyn med kreditinstitutter.
4. De kompetente myndigheder i hjemlandet er ansvarlige for de opgaver, som skal udføres af de kompetente myndigheder, der er udpeget i henhold til stk. 1.

5. Stk. 1 indebærer ikke, at de kompetente myndigheder skal føre tilsyn med andre af betalingsinstitutternes aktiviteter end udbydelse af betalingstjenester, således som det er fastsat i bilaget, og de aktiviteter, der fremgår af artikel 10, stk. 1, litra b).

Artikel 16

Løbende tilsyn

1. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheders tilsyn med overholdelsen af bestemmelserne i dette afsnit er proportionalt, hensigtsmæssigt og afpasset efter de risici, betalingsinstitutterne er eksponeret for.
- For at kontrollere overholdelsen af bestemmelserne i dette afsnit, er de kompetente myndigheder berettiget til at tage følgende skridt og navnlig:
- a) kræve, at betalingsinstituttet fremlægger alle de oplysninger, der er nødvendige for at kontrollere overholdelsen
 - b) udføre inspektioner på stedet hos et betalingsinstitut, en enhed, som betalingstjenesteoperationer er udliciteret til, samt en agent eller en filial, der udbyder betalingstjenester under betalingsinstituttets ansvar
 - c) udstede henstillinger og retningslinjer og i givet fald træffe bindende administrative bestemmelser
 - d) udgår
 - e) suspendere eller tilbagetrække autorisationer i de tilfælde, der er omhandlet i artikel 7a.

2. Med forbehold af reglerne for tilbagekaldelse af tilladelser og tilfælde omfattet af straffelovgivningen skal medlemsstaterne sørge for, at deres respektive kompetente myndigheder i tilfælde af, at et betalingsinstitut eller dets ansvarlige ledelse har overtrådt love eller administrative bestemmelser om tilsyn med betalingsinstitutter eller om disses betalingstjenestevirksomhed, kan pålægge disse sanktioner eller påbyde foranstaltninger med det formål at bringe de konstaterede overtrædelser eller årsagerne hertil til ophør.
3. Uanset kravene i artikel 5a, stk. 1 og 2, og artikel 5b og 5c, sikrer medlemsstaterne, at de kompetente myndigheder har tilladelse til at tage de i stk. 1 omhandlede skridt med henblik på at sikre tilstrækkelig kapital til betalingstjenester, navnlig hvis betalingsinstituttets andre aktiviteter end betalingstjenester forringer eller vil kunne forringe betalingsinstituttets finansielle soliditet.

Artikel 17

Tavshedspligt

1. Medlemsstaterne sikrer, at alle, der arbejder eller har arbejdet for de kompetente myndigheder, såvel som eksperter, der handler på de kompetente myndigheders vegne, omfattes af tjenstlig tavshedspligt, uden at det berører tilfælde, der falder ind under strafferetten.
2. Udveksling af oplysninger i henhold til artikel 19 er omfattet af streng tavshedspligt for at sikre beskyttelse af enkeltpersoners og virksomheders rettigheder.
3. Medlemsstaterne kan anvende denne artikel under hensyntagen til bestemmelserne i artikel 44-52 i direktiv 2006/48/EF med de fornødne ændringer.

Artikel 18
Ret til domstolsprøvelse

1. Medlemsstaterne sikrer, at afgørelser truffet af de kompetente myndigheder vedrørende et betalingsinstitut i medfør af love og administrative bestemmelser, der er vedtaget i overensstemmelse med dette direktiv, kan indbringes for domstolene.
2. Stk. 1 finder også anvendelse i tilfælde af passivitet.

Artikel 19
Udveksling af oplysninger

1. Medlemsstaternes kompetente myndigheder samarbejder med hinanden og, hvor det er relevant, med Den Europæiske Centralbank og medlemsstaters nationale centralbanker og andre relevante kompetente myndigheder, som er udpeget i henhold til fællesskabslovgivningen eller national lovgivning om udbydere af betalingstjenester.
2. Medlemsstaterne skal desuden tillade udveksling af oplysninger mellem deres kompetente myndigheder, og
 - a) de kompetente myndigheder i andre medlemsstater, der har ansvar for at meddele autorisation og føre tilsyn med betalingsinstitutter
 - b) Den Europæiske Centralbank og medlemsstaternes nationale centralbanker i deres egenskab af pengepolitiske myndigheder og tilsynsmyndigheder og, hvor det er relevant, andre offentlige myndigheder med ansvar for tilsyn med betalings- og afviklingssystemer

- c) andre relevante myndigheder, der er udpeget i henhold til dette direktiv, direktiv 95/46/EF, direktiv 2005/60/EF og anden fællesskabslovgivning, der finder anvendelse på udbydere af betalingstjenester, såsom lovgivning om beskyttelse af fysiske personer for så vidt angår behandling af personoplysninger samt hvidvaskning af penge og finansiering af terrorisme.

Artikel 20

Udøvelse af retten til fri etablering og fri udveksling af tjenesteydelser

1. Autoriserede betalingsinstitutter, der for første gang ønsker at udbyde betalingstjenester i en anden medlemsstat end hjemlandet i henhold til retten til fri etablering og fri udveksling af tjenesteydelser, anmelder dette til de kompetente myndigheder i hjemlandet.
Senest en måned efter modtagelsen af sådanne oplysninger underretter de kompetente myndigheder i hjemlandet de kompetente myndigheder i værtslandet om navn og adresse på betalingsinstituttet, navnene på de personer, der er ansvarlige for filialens ledelse, og dens organisationsstruktur og oplyser om, hvilke betalingstjenester det pågældende betalingsinstitut påtænker at udbyde på værtslandets område.
2. For at de kompetente myndigheder i hjemlandet kan udføre kontrol og træffe de nødvendige foranstaltninger efter artikel 16 vedrørende en filial, en agent eller en udliciteret enhed, som et betalingsinstitut, der er etableret på en anden medlemsstats område, har ansvaret for, samarbejder de med de kompetente myndigheder i værtslandet.
3. Inden for rammerne af dette samarbejde i henhold til stk. 1 og 2, underretter den kompetente myndighed i hjemlandet den kompetente myndighed i værtslandet, når den ønsker at foretage kontrol på stedet på sidstnævntes område.
Hvis begge myndigheder ønsker det, kan den kompetente myndighed i hjemlandet imidlertid uddelegere kontrollen på stedet med det pågældende betalingsinstitut til de kompetente myndigheder i værtslandet.

4. De kompetente myndigheder udveksler alle væsentlige og/eller relevante oplysninger, herunder om filialers, agents eller udliciterede enheders overtrædelser eller mistanke om sådanne overtrædelser. I denne forbindelse fremlægger de kompetente myndigheder på anmodning alle relevante oplysninger og giver på eget initiativ alle væsentlige oplysninger.
- 4a. Ovenstående berører ikke de kompetente myndigheders pligt i henhold til direktiv 2005/60/EF og forordning (EF) nr. 1781/2006, især artikel 37, stk. 1, i direktiv 2005/60/EF og artikel 15, stk. 3, i forordning (EF) nr. 1781/2006 til at overvåge eller føre tilsyn med overholdelsen af kravene i nævnte direktiv og forordning.

AFDELING 4

UNDTAGELSER

Artikel 21

Betingelser

1. Uanset artikel 8 kan medlemsstaterne dispensere eller tillade deres kompetente myndigheder at dispensere helt eller delvis fra anvendelsen af proceduren og betingelserne i afdeling 1-3 med undtagelse af artikel 15 og 17-19 og tillade, at fysiske eller juridiske personer optages i det i artikel 8 omhandlede register, hvis
 - a) gennemsnittet af de samlede betalingstransaktioner for de foregående tolv måneder, der er gennemført af den pågældende person, herunder også agenter, for hvilke personen har det fulde ansvar, ikke overstiger 3 mio. EUR pr. måned, vurderes dette krav på grundlag af det forventede samlede beløb for betalingstransaktioner i forretningsplanen, med mindre de kompetente myndigheder kræver en tilpasning af denne planog
 - b) ingen af de fysiske personer, der har ansvaret for forvaltningen eller driften af virksomheden, har været dømt for overtrædelser vedrørende hvidvaskning af penge eller finansiering af terrorisme eller anden økonomisk kriminalitet.
- 1b. Fysiske og juridiske personer, der er registreret i overensstemmelse med denne artikel, skal have hovedkontor eller bopælssted i den medlemsstat, hvor de faktisk driver virksomhed.
2. De personer, der er omhandlet i stk. 1, skal behandles som betalingsinstitutter. Artikel 6, stk. 3, og artikel 20 finder imidlertid ikke anvendelse på dem.

- 2a. Medlemsstaterne kan også foreskrive, at alle fysiske og juridiske personer, der er registreret i overensstemmelse med denne artikel, kun kan udføre nogle af de aktiviteter, der er nævnt i artikel 10.
3. De personer, der er omhandlet i stk. 1, skal underrette de kompetente myndigheder om enhver ændring i deres situation, der har betydning for betingelserne i stk. 1. Medlemsstaterne tager de nødvendige skridt til at sikre, at personen, når betingelserne i denne artikel ikke længere opfyldes, skal søge autorisation inden 30 kalenderdage efter proceduren i artikel 6.
4. Denne undtagelse gælder ikke for bestemmelser i direktiv 2005/60/EF eller nationale bestemmelser om bekæmpelse af hvidvaskning af penge.

Artikel 22

Underretning og information

Hvis en medlemsstat benytter sig af undtagelsen i artikel 21, underretter den Kommissionen herom senest på den dato, der er fastsat i artikel 85, stk. 1, første afsnit, og derefter om enhver senere ændring snarest muligt. Endvidere skal den underrette Kommissionen om det antal fysiske og juridiske personer, der er berørt, og skal hvert år underrette Kommissionen om det samlede beløb for betalingstransaktioner pr. 31. december hvert kalenderår, jf. artikel 21, stk. 1, litra a).

Kapitel 2

Fælles bestemmelser

Artikel 23

Adgang til betalingssystemer

1. Medlemsstaterne sikrer, at reglerne for adgang for autoriserede eller registrerede udbydere af betalingstjenester, som er juridiske personer, til betalingssystemer er objektive, ikke-diskriminerende og proportionale, og at de ikke forhindrer adgang i større udstrækning, end det er nødvendigt for at beskytte mod specifikke risici som f.eks. afviklingsrisiko, operationel risiko og forretningsrisiko og beskytte betalingssystemets finansielle og operationelle stabilitet.

Betalingssystemer må ikke pålægge udbydere eller brugere af betalingstjenester eller andre betalingssystemer nogen af følgende krav:

- a) restriktive bestemmelser om effektiv deltagelse i andre betalingssystemer
 - b) en regel, der forskelsbehandler autoriserede udbydere af betalingstjenester eller registrerede udbydere af betalingstjenester hvad angår deres rettigheder, forpligtelser og beføjelser
 - c) begrænsninger baseret på institutionel status.
2. Stk. 1 finder ikke anvendelse på:
 - a) betalingssystemer, der er udpeget i henhold til direktiv 98/26/EF, og
 - b) betalingssystemer, der udelukkende består af udbydere af betalingstjenester, der tilhører en gruppe sammensat af enheder med kapitalforbindelser, hvor én af de forbundne enheder udøver effektiv kontrol over de andre forbundne enheder, og

- c) betalingssystemer, der opfylder alle følgende krav:
- en enkelt udbyder af betalingstjenester (uanset om der er tale om en enkelt enhed eller en gruppe) handler eller kan handle som udbyder af betalingstjenester for både betaler og betalingsmodtager og er eneansvarlig for forvaltningen af systemet, og
 - hvis denne enkelte udbyder af betalingstjenester (uanset om der er tale om en enkelt enhed eller en gruppe) tillader andre udbydere af betalingstjenester at deltage i systemet, har sidstnævnte ingen ret til at forhandle gebyrer indbyrdes i forbindelse med betalingssystemet, selv om de kan indføre deres egen prisfastsættelse over for betalere og betalingsmodtagere.

Artikel 23a

Forbud mod, at andre end udbydere af betalingstjenester udfører betalingstjenester

Medlemsstaterne forbyder fysiske og juridiske personer, der hverken er udbydere af betalingstjenester eller eksplicit er udelukket fra dette direktivs anvendelsesområde, at udbyde betalingstjenester som opført i bilaget.

AFSNIT III

Åbenhed om betingelserne for og oplysningskravene til betalingstjenester

Kapitel -1

Generelle bestemmelser

Artikel 23b

Anvendelsesområde

1. Afsnit III finder anvendelse på enkeltstående betalingstransaktioner, rammeaftaler og betalingstransaktioner, som er omfattet af disse. Parterne kan aftale, at afsnit III ikke finder anvendelse helt eller delvis, når brugeren af betalingstjenester ikke er en forbruger.
2. Medlemsstaterne kan fastsætte, at bestemmelserne i dette afsnit finder anvendelse på mikrovirksomheder på samme måde som på forbrugere.
3. Dette direktiv berører ikke nationale foranstaltninger til gennemførelse af direktiv 87/102/EF om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser om forbrugerkredit. Dette direktiv berører heller ikke anden relevant fællesskabslovgivning eller national lovgivning om aspekter, der ikke er harmoniseret ved dette direktiv for så vidt angår betingelser for kreditydelse til forbrugere, i overensstemmelse med fællesskabsretten.

Artikel 23c
Andre bestemmelser i fællesskabslovgivningen

Bestemmelserne i dette afsnit berører ikke anden fællesskabslovgivning, som indeholder supplerende krav om forhåndsinformation.

Hvor imidlertid direktiv 2002/65/EF om fjernsalg af finansielle tjenesteydelser til forbrugerne også finder anvendelse, erstattes bestemmelserne om oplysninger i nævnte direktivs artikel 3, stk. 1 - undtagen stk. 2, litra c) - g), stk. 3, litra a), d) og e), samt stk. 4, litra b) - med nærværende direktivs artikel 25, 26, 30 og 31.

Artikel 23d
Gebyrer for oplysninger

1. Udbyderen af betalingstjenester kan ikke afkræve brugeren af betalingstjenester betaling for at give oplysninger i henhold til dette afsnit.
2. Udbyderen af betalingstjenester og brugeren af betalingstjenester kan aftale betaling for supplerende eller hyppigere oplysninger, som stilles til rådighed for brugeren af betalingstjenester efter anmodning, eller overførsel heraf ved hjælp af andre kommunikationsmidler end dem, der er anført i rammeaftalen.
3. Når udbyderen af betalingstjenester kan afkræve gebyrer for oplysninger i henhold til stk. 2, skal de være passende og i tråd med de faktiske omkostninger, som udbyderen af betalingstjenester har afholdt.

Artikel 23e
Bevisbyrden vedrørende oplysninger

Medlemsstaterne kan kræve, at udbyderen af betalingstjenester har bevisbyrden med hensyn til at bevise, at oplysningskravene i dette afsnit er opfyldt.

Artikel 23f
Undtagelse fra oplysningskravene for betalingsinstrumenter for små
betalinger og elektroniske penge

1. Når der er tale om betalingsinstrumenter, der i henhold til rammeaftalen udelukkende vedrører særskilte betalingstransaktioner på højst 30 EUR, eller som enten har et betalingsloft på 150 EUR eller på intet tidspunkt lagrer midler på over 150 EUR:
 - a) skal udbyderen af betalingstjenester uanset artikel 30, 31 og 35 kun give betaleren oplysning om de vigtigste karakteristika ved betalingstjenesten, herunder den måde, hvorpå betalingsinstrumentet kan anvendes, ansvar, de opkrævede gebyrer samt andre væsentlige oplysninger, der er nødvendige for at træffe en informeret beslutning, og en angivelse af, hvor andre oplysninger, der kræves i henhold til artikel 31, stilles til rådighed på en let tilgængelig måde,
 - aa) kan det aftales, at udbyderen af betalingstjenester uanset artikel 33 ikke har pligt til at foreslå ændringer i aftalebetingelserne på samme måde som fastsat i artikel 30, stk. 1
 - b) kan det aftales, at udbyderen af betalingstjenester uanset artikel 36 og 37 efter gennemførelsen af en betalingstransaktion:
 - i) kun skal meddele en reference eller stille en reference til rådighed, der gør det muligt for brugeren af betalingstjenester at identificere betalingstransaktionen, transaktionens beløb og gebyrerne for den og/eller, når der er tale om flere betalingstransaktioner af samme art foretaget til samme betalingsmodtager, kun skal oplyse det samlede beløb og de samlede gebyrer for disse betalingstransaktioner

- ii) ikke skal have pligt til at meddele de oplysninger, der er omhandlet i nr. i), eller stille dem til rådighed, hvis betalingsinstrumentet anvendes anonymt, eller hvis udbyderen af betalingstjenester på anden vis teknisk ikke er i stand til at meddele dem. Udbyderen af betalingstjenester skal dog give betaleren mulighed for at kontrollere størrelsen af de midler, der er lagret.

2. Udgår.

3. For så vidt angår rent nationale betalingstransaktioner kan medlemsstaterne eller deres kompetente myndigheder mindske eller fordoble de beløb, der er omhandlet i stk. 1. De kan forhøje dem for forudbetalte instrumenter indtil 500 EUR.

4. Udgår.

Kapitel 1

Enkeltstående betalingstransaktioner

Artikel 24

Anvendelsesområde

1. Dette kapitel finder anvendelse på enkeltstående betalingstransaktioner, der ikke er omfattet af en rammeaftale.
2. Når en betalingsordre vedrørende en enkeltstående betalingstransaktion sendes via et betalingsinstrument, som er omfattet af en rammeaftale, er udbyderen af betalingstjenester ikke forpligtet til at meddele oplysninger eller stille oplysninger til rådighed, som brugeren af betalingstjenester allerede modtager på grundlag af rammeaftalen med en anden udbyder af betalingstjenester, eller som han vil modtage i henhold til denne rammeaftale.

Artikel 25

Generel forhåndsinformation

1. Medlemsstaterne kræver, at udbyderen af betalingstjenester, inden brugeren af betalingstjenester bliver bundet af enkeltstående betalingstjenesteaftaler eller -tilbud, skal stille de oplysninger og betingelser, der er nævnt i artikel 26, til rådighed for brugeren, på en let tilgængelig måde. Efter anmodning fra brugeren af betalingstjenester meddeler udbyderen af betalingstjenester oplysningerne og betingelserne på papir eller et andet varigt medium. De affattes i et letforståeligt sprog og på en tydelig og forståelig måde på et af de officielle sprog i den medlemsstat, hvor betalingstjenesten udbydes, eller på et andet sprog, som parterne fastsætter indbyrdes.

2. Hvis den enkeltstående betalingstjenesteaftale er indgået på brugerens anmodning ved hjælp af telekommunikation, og dette ikke giver udbyderen af betalingstjenester mulighed for at overholde bestemmelserne i stk. 1, skal udbyderen af betalingstjenester opfylde sine forpligtelser efter stk. 1 straks efter gennemførelsen af transaktionen.
3. Forpligtelserne i henhold til stk. 1 kan også opfyldes ved levering af en kopi af udkastet til den enkeltstående betalingstjenesteaftale eller udkastet til betalingsordren, herunder også oplysningerne i overensstemmelse med artikel 26.

Artikel 26

Oplysninger og betingelser

1. Medlemsstaterne sikrer, at følgende oplysninger og betingelser meddeles eller stilles til rådighed for brugeren af betalingstjenester:
 - a) præcisering af de oplysninger eller den unikke identifikationskode, som brugeren af betalingstjenester skal anvende, for at en betalingsordre kan gennemføres korrekt
 - b) den maksimale frist for gennemførelse af den ønskede betalingstjeneste
 - c) alle gebyrer, som brugeren af betalingstjenester skal betale til udbyderen af betalingstjenester, og, hvor det er relevant, en liste over gebyrerne
 - ca) hvor det er relevant, den faktiske vekselkurs eller referencekursen, der skal gælde for betalingstransaktionen
2. Hvor det er relevant, skal andre relevante oplysninger, som er omhandlet i artikel 31, stilles til rådighed for brugeren af betalingstjenester på en let tilgængelig måde.

Artikel 27

Oplysninger til betaleren efter modtagelse af betalingsordren

Umiddelbart efter modtagelsen af betalingsordren skal betalerens udbyder af betalingstjenester meddele betaleren følgende oplysninger eller stille dem til rådighed for ham på den måde, der er fastsat i artikel 25, stk. 1:

- a) en reference, der gør det muligt for betaleren at identificere betalingstransaktionen, og, hvor det er relevant, oplysninger om betalingsmodtageren
- b) betalingstransaktionens beløb udtrykt i den valuta, der anvendes i betalingsordren
- ba) beløbet for eventuelle gebyrer for betalingstransaktionen, som betaleren skal betale, og, hvor det er relevant, en liste over gebyrerne.
- c) hvor det er relevant, den vekselkurs, som betalerens udbyder af betalingstjenester har anvendt ved betalingstransaktionen eller en henvisning hertil, forudsat at den er forskellig fra den kurs, der anvendes i overensstemmelse med artikel 26, stk. 1, litra ca), og betalingstransaktionens beløb efter valutaomregningen
- d) datoen for modtagelsen af betalingsordren.

Artikel 28

Oplysninger til betalingsmodtageren efter gennemførelsen

Umiddelbart efter gennemførelsen af betalingstransaktionen skal betalingsmodtagerens udbyder af betalingstjenester meddele betalingsmodtageren følgende oplysninger eller stille dem til rådighed for ham på den måde, der er fastsat i artikel 25, stk. 1:

- a) den reference, der gør det muligt for betalingsmodtageren at identificere betalingstransaktionen, og, hvor det er relevant, betaleren, samt eventuelle oplysninger, der fulgte betalingstransaktionen
- b) beløbet for betalingstransaktionen udtrykt i valutaen for de midler, der er til betalingsmodtagerens rådighed.
- c) beløbet for eventuelle gebyrer for betalingstransaktionen, som betalingsmodtageren skal betale, og, hvor det er relevant, en liste over gebyrerne
- d) hvor det er relevant, den vekselkurs, som betalingsmodtagerens udbyder af betalingstjenester har anvendt ved betalingstransaktionen, og betalingstransaktionens beløb inden denne valutaomregning
- e) valørdatoen for kreditering.

Kapitel 2

Rammeaftaler

Artikel 29

Anvendelsesområde

Dette kapitel finder anvendelse på betalingstransaktioner, der er omfattet af en rammeaftale.

Artikel 30

Generel forhåndsinformation

1. Medlemsstaterne kræver, at udbyderen af betalingstjenester, i god tid inden brugeren af betalingstjenester bliver bundet af en rammeaftale eller et tilbud, på papir eller et andet varigt medium meddeler denne alle gældende oplysninger og betingelser i overensstemmelse med artikel 31. De affattes i et letforståeligt sprog og på en tydelig og forståelig måde på et af de officielle sprog i den medlemsstat, hvor betalingstjenesten udbydes, eller på et andet sprog, som parterne fastsætter indbyrdes.
2. Hvis rammeaftalen er indgået på brugerens anmodning ved hjælp af telekommunikation, og dette ikke giver udbyderen af betalingstjenester mulighed for at overholde bestemmelserne i stk. 1, skal udbyderen af betalingstjenester opfylde sine forpligtelser efter stk. 1 straks efter indgåelsen af rammeaftalen.
3. Forpligtelserne efter stk. 1 kan også opfyldes ved udlevering af en kopi af udkastet til rammeaftale med de oplysninger, som kræves i henhold til artikel 31.

Artikel 31
Oplysninger og betingelser

Medlemsstaterne sikrer, at følgende oplysninger og betingelser meddeles brugeren af betalingstjenester:

1) udbyderen af betalingstjenester

- a) navnet på udbyderen af betalingstjenester, den fysiske adresse på hovedkontoret og, hvor det er relevant, den fysiske adresse på en filial eller agent, som er etableret i den medlemsstat, hvor betalingstjenesten udbydes, og enhver anden adresse, herunder e-mailadresser, som har betydning for kommunikationen med udbyderen af betalingstjenester
- b) udgår
- c) oplysninger om den relevante tilsynsmyndighed og om det register, der er omhandlet i artikel 8 eller om et andet relevant offentligt register over autorisation af betalingstjenesteudbyderen og registreringsnummeret eller tilsvarende identifikationsoplysninger i det pågældende register
- d) udgår

2) brug af betalingstjenester

- a) en beskrivelse af de vigtigste karakteristika ved den pågældende betalingstjeneste
- b) præcisering af de oplysninger eller den unikke identifikationskode, som brugeren af betalingstjenester skal anvende, for at en betalingsordre kan gennemføres korrekt
- c) formen af og proceduren for meddelelse af samtykke til at udføre en betalingstransaktion og tilbagetrækning af samtykke i overensstemmelse med artikel 41 og 56

- d) en henvisning til det tidspunkt, hvor en betalingsordre som defineret i artikel 54, stk. 1, modtages, og det eventuelle cut-off-tidspunkt, der er fastsat af udbyderen af betalingstjenester
- e) den maksimale frist for gennemførelse af de ønskede betalingstjenester
- f) oplysning om, hvorvidt der er mulighed for at aftale udgiftslofter for anvendelse af betalingsinstrumentet i overensstemmelse med artikel 43, stk. 1

3) *gebyrer, renter og vekselkurser*

- a) alle gebyrer, som brugeren af betalingstjenester skal betale til udbyderen af betalingstjenester, og, hvor det er relevant, en liste over gebyrerne
- b) hvor det er relevant, de rentesatser og vekselkurser, der skal gælde, eller hvis referencerenten og referencekursen skal anvendes, beregningsmetoden for den faktiske rente (...) og den relevante dato og indeks eller grundlag for fastsættelse af en sådan referencerente eller referencekurs
- c) hvis det er aftalt, øjeblikkelig anvendelse af ændringer i referencerenten eller referencekursen og oplysningskrav vedrørende ændringerne i overensstemmelse med artikel 33, stk. 2

4) *kommunikation*

- a) hvor det er relevant, kommunikationsmidler, herunder de tekniske krav til betalingstjenestebrugers udstyr, som parterne aftaler at bruge ved overførsel af oplysninger eller meddelelser ifølge dette direktiv
- b) den måde, hvorpå, og den hyppighed, hvormed oplysninger ifølge dette direktiv skal meddeles eller stilles til rådighed

- c) det eller de sprog, hvorpå rammeaftalen skal indgås og kommunikationen finde sted i løbet af dette kontraktforhold
 - d) betalingstjenestebrugerens ret til at modtage aftalebetingelserne i rammeaftalen og de oplysninger og betingelser, der er omhandlet i artikel 32
- 5) *beskyttelsesforanstaltninger og korrigerende foranstaltninger*
- a) hvor det er relevant, en beskrivelse af de foranstaltninger, brugeren af betalingstjenester skal træffe for at opfylde sikkerhedskravene for betalingsinstrumentet, samt om hvordan udbyderen af betalingstjenester skal underrettes, jf. artikel 46, stk. 1, litra b)
 - b) hvis det er aftalt, de betingelser, hvorpå udbyderen af betalingstjenester forbeholder sig ret til at spærre et betalingsinstrument i overensstemmelse med artikel 43
 - c) betalerens ansvar i henhold til artikel 50, herunder oplysninger om det relevante beløb
 - d) hvordan og inden for hvilket tidsrum brugeren af betalingstjenester skal give udbyderen af betalingstjenester meddelelse om en uautoriseret eller ukorrekt transaktion i overensstemmelse med artikel 47a samt betalingstjenesteudbyderens ansvar for uautoriserede betalingstransaktioner i overensstemmelse med artikel 49
 - e) betalingstjenesteudbyderens ansvar for gennemførelsen af betalingstransaktioner i overensstemmelse med artikel 67
 - f) betingelserne for tilbagebetaling i henhold til artikel 52 og 53

6) *ændringer i og opsigelse af rammeaftalen*

- a) hvis det er aftalt, oplysninger om, at brugeren af betalingstjenester anses for at have godkendt de ændrede betingelser i overensstemmelse med artikel 33, medmindre han inden den foreslåede ikrafttrædelsesdato meddeler udbyderen af betalingstjenester, at han ikke kan godkende dem
- b) aftalens varighed
- c) betalingstjenestebrugerens ret til at opsiges rammeaftalen og eventuelle aftaler om opsigelse, jf. artikel 33, stk. 1, og artikel 34

7) *erstatning*

- a) eventuelle kontraktbestemmelser om den lovgivning, der finder anvendelse på rammeaftalen, og/eller om den kompetente domstol
- b) de klagemuligheder og udenretslige erstatningsprocedurer, som er tilgængelige for brugeren af betalingstjenester i henhold til afsnit IV, kapitel 4.

Artikel 32

Adgang til oplysninger og aftalebetingelser i rammeaftalen

Brugeren af betalingstjenester har på et hvilket som helst tidspunkt i løbet af kontraktforholdet ret til efter anmodning at modtage aftalebetingelserne i rammeaftalen samt de oplysninger og betingelser, der er omhandlet i artikel 31, på papir eller et andet varigt medium.

Artikel 33
Ændringer i aftalebetingelser

1. Udbyderen af betalingstjenester skal informere om eventuelle ændringer i rammeaftalen samt om de oplysninger og betingelser, der er omhandlet i artikel 31, på den måde, der er fastsat i artikel 30, stk. 1, og senest to måneder inden den foreslåede ikrafttrædelsesdato.

Hvis det er relevant i overensstemmelse med artikel 31, nr. 6), litra a), skal udbyderen af betalingstjenester meddele brugeren af betalingstjenester, at han anses for at have godkendt disse ændringer, hvis han ikke inden den foreslåede ikrafttrædelsesdato meddeler udbyderen af betalingstjenester, at han ikke kan godkende dem. I dette tilfælde skal udbyderen af betalingstjenester specificere, at betalingstjenestebrugeren har ret til at opsige rammeaftalen øjeblikkeligt og gebyrfrit inden datoen for den foreslåede anvendelse af ændringerne.

2. Ændringer i renten eller vekselkursen kan anvendes øjeblikkeligt og uden varsel, forudsat at en sådan ret er aftalt i rammeaftalen, og at ændringerne bygger på den referencerente eller den referencekurs, der er aftalt i overensstemmelse med artikel 31, nr. 3), litra b) og c). Brugeren af betalingstjenester skal underrettes om eventuelle ændringer i renten så hurtigt som muligt på den måde, der er fastsat i artikel 30, stk. 1, medmindre parterne har aftalt, at oplysningerne skal gives eller stilles til rådighed med en bestemt hyppighed eller på en bestemt måde. Ændringer i renten eller valutakursen, der er mere gunstige for brugerne af betalingstjenester, kan anvendes uden varsel.
3. Ændringer i den rentesats eller vekselkurs, der anvendes i betalingstransaktioner, foretages og beregnes efter en neutral metode uden at forskelsbehandle brugerne af betalingstjenester.

Artikel 34

Ophør

1. Brugeren af betalingstjenester kan opsige rammeaftalen på et hvilket som helst tidspunkt, medmindre parterne har aftalt en opsigelsesfrist. En sådan frist kan ikke overstige en måned.
 - 1a. En rammeaftale, der er indgået for en periode på over 12 måneder eller på ubestemt tid, skal kunne opsiges efter udløbet af de 12 måneder, uden at det medfører opsigelsesgebyr for brugeren af betalingstjenester. I alle andre tilfælde skal opsigelsesgebyrerne være rimelige og svare til omkostningerne.
 - 1b. Hvis det er fastlagt i rammeaftalen, kan udbyderen af betalingstjenester opsige en rammeaftale, når aftalen er indgået på ubestemt tid, med mindst to måneders varsel på samme måde som anført i artikel 30, stk. 1.
2. Gebyrer for betalingstjenester, der opkræves regelmæssigt, skal kun betales proportionalt for tiden frem til betalingstjenestebrugerens opsigelse af aftalen. Hvis sådanne gebyrer er forudbetalt, skal de tilbagebetales proportionalt.
 - 2a. Bestemmelserne i denne artikel berører ikke medlemsstaternes love og administrative bestemmelser vedrørende parternes ret til at annullere rammeaftalen eller erklære den for ugyldig.
3. Medlemsstaterne kan fastsætte bestemmelser, der er gunstigere for brugere af betalingstjenester.

Artikel 35

Oplysninger før gennemførelse af en særskilt betalingstransaktion

Hvis en særskilt betalingstransaktion, der er omfattet af en rammeaftale, er indledt af betaleren, skal en udbyder af betalingstjenester, hvis betaleren ønsker det for denne specifikke betalingstransaktion, eksplicit oplyse om den maksimale gennemførelsestid og de gebyrer, som betaleren skal betale, og, hvor det er relevant, en liste over gebyrerne.

Artikel 36

Oplysninger til betalingsmodtageren om særskilte betalingstransaktioner

1. Efter at beløbet for en særskilt betalingstransaktion er blevet debiteret betalerens konto, eller hvis betaleren ikke anvender en betalingskonto efter modtagelsen af betalingsordren, skal betalerens udbyder af betalingstjenester snarest muligt meddele betaleren følgende oplysninger på den måde, der er fastsat i artikel 30, stk. 1:
 - a) en reference, der gør det muligt for betaleren at identificere hver enkelt betalingstransaktion, og, hvor det er relevant, oplysninger om betalingsmodtageren
 - b) betalingstransaktionens beløb udtrykt i den valuta, som betalerens betalingskonto debiteres i eller i den valuta, der anvendes i betalingsordren
 - c) hvis relevant, beløbet for eventuelle gebyrer for betalingstransaktionen, og en liste herover, eller den rente, som betaleren skal betale
 - d) hvor det er relevant, den vekselkurs, som betalerens udbyder af betalingstjenester har anvendt ved betalingstransaktionen, og betalingstransaktionens beløb efter valutaomregningen
 - e) valørdatoen for debitering eller datoen for modtagelsen af betalingsordren.

2. En rammeaftale kan indeholde en bestemmelse om, at de i stk. 1 omhandlede oplysninger skal meddeles eller stilles til rådighed mindst én gang om måneden og på den aftalte måde, som gør det muligt for betaleren at lagre og gengive oplysninger uændret.
3. Medlemsstaterne kan dog kræve, at udbyderen af betalingstjenester skal meddele oplysninger på papir én gang om måneden vederlagsfrit.

Artikel 37

Oplysninger til betalingsmodtageren om særskilte betalingstransaktioner

1. Efter at en særskilt betalingstransaktion er gennemført, skal betalingsmodtagerens udbyder af betalingstjenester snarest muligt og på den måde, der er fastsat i artikel 30, stk. 1, give modtageren følgende oplysninger:
 - a) den reference, der gør det muligt for betalingsmodtageren at identificere betalingstransaktionen, og, hvor det er relevant, betaleren, samt eventuelle oplysninger, der fulgte betalingstransaktionen
 - b) udgår
 - c) det beløb, som er overført ved betalingstransaktionen, udtrykt i den valuta, som betalingsmodtagerens betalingskonto krediteres i
 - d) hvis relevant, beløbet for eventuelle gebyrer for betalingstransaktionen, og en liste herover, eller den rente, som betaleren skal betale
 - e) hvor det er relevant, den vekselkurs, som betalingsmodtagerens udbyder af betalingstjenester har anvendt ved betalingstransaktionen, og betalingstransaktionens beløb inden denne valutaomregning

- f) valørdatoen for kreditering.
- 2. En rammeaftale kan indeholde en bestemmelse om, at de i stk. 1 omhandlede oplysninger skal meddeles eller stilles til rådighed mindst én gang om måneden og på den aftalte måde, som gør det muligt for betalingsmodtageren at lagre og gengive oplysninger uændret.
- 3. Medlemsstaterne kan dog kræve, at udbyderen af betalingstjenester skal meddele oplysninger på papir én gang om måneden vederlagsfrit.

Artikel 38

Mikrobetaling

Udgår.

Kapitel 3

Fælles bestemmelser

Artikel 39

Transaktionsvaluta og valutaomregning

1. Betalinger foretages i den valuta, som parterne har aftalt.
2. Hvis der tilbydes en valutaomregning, før betalingstransaktionen indledes, og hvis denne valutaomregningstjeneste tilbydes på salgsstedet eller af betalingsmodtageren, er den part, der tilbyder valutaomregningstjenesten, forpligtet til at give betaleren alle oplysninger om gebyrer samt om den kurs, der anvendes ved omregningen.
Betaleren skal godkende, at valutaomregningstjenesten ydes på dette grundlag.

Artikel 40

Oplysninger om tillægsgebyrer eller nedsættelser

1. Hvis betalingsmodtageren for brug af et givet betalingsinstrument opkræver gebyrer eller tilbyder en nedsættelse, underretter han betaleren herom, før betalingstransaktionen indledes.
2. Hvis en udbyder af betalingstjenester eller tredjemand for brug af et givet betalingsinstrument opkræver gebyrer, underretter han brugeren af betalingstjenester herom, før betalingstransaktionen indledes.

AFSNIT IV
Rettigheder og pligter
i forbindelse med udbud og brug af betalingstjenester

Kapitel -1
Fælles bestemmelser

Artikel 40b
Anvendelsesområde

1. Hvis brugeren af betalingstjenester ikke er en forbruger, kan parterne aftale, at artikel 40c, stk. 1, artikel 41, stk. 3, samt artikel 48, 50, 52, 53, 56 og 67 ikke finder anvendelse helt eller delvis. Parterne kan også aftale et andet tidsrum end det, der er fastsat i artikel 47a.
- 1a. Medlemsstaterne kan bestemme, at artikel 75 ikke finder anvendelse, når brugeren af betalingstjenester ikke er en forbruger.
2. Medlemsstaterne kan fastsætte, at bestemmelserne i dette afsnit finder anvendelse på mikrovirksomheder på samme måde som på forbrugere.
3. Dette direktiv berører ikke nationale foranstaltninger til gennemførelse af direktiv 87/102/EØF om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser om forbrugerkredit. Direktivet berører heller ikke anden relevant fællesskabslovgivning eller national lovgivning om aspekter, der ikke er harmoniseret ved dette direktiv for så vidt angår betingelser for kreditydelse til forbrugere, i overensstemmelse med fællesskabsretten.

Artikel 40c
Gældende gebyrer

1. Udbyderen af betalingstjenester kan ikke afkræve brugeren af betalingstjenester betaling for opfyldelse af sin oplysningspligt eller korrigerende og forebyggende foranstaltninger i henhold til dette afsnit, medmindre andet fremgår af artikel 55, stk. 1, artikel 56, stk. 3, og artikel 66, stk. 2. Disse gebyrer aftales af brugeren af betalingstjenester og udbyderen af betalingstjenester, og de skal være rimelige og svare til betalingstjenesteudbyderens faktiske omkostninger.
2. Når en betalingstransaktion ikke involverer valutaomregning, kræver medlemsstaterne, at betalingsmodtageren betaler de gebyrer, som hans udbyder af betalingstjenester opkræver, og betaleren betaler de gebyrer, som hans udbyder af betalingstjenester opkræver.
3. Udbyderen af betalingstjenester må ikke hindre betalingsmodtageren i at kræve et gebyr eller en nedsættelse hos betaleren for brugen af det pågældende betalingsinstrument. Medlemsstaterne kan dog forbyde eller begrænse retten til opkrævning af gebyr under hensyntagen til behovet for at øge konkurrencen og fremme brugen af effektive betalingsinstrumenter.

Artikel 40d
Undtagelse for betalingsinstrumenter med lav værdi og elektroniske penge

1. Når der er tale om betalingsinstrumenter, der i henhold til rammeaftalen udelukkende vedrører særskilte betalingstransaktioner på ikke over 30 EUR, eller som enten har et udgiftsloft på 150 EUR eller på intet tidspunkt lagrer midler på over 150 EUR, kan udbyderne af betalingstjenester aftale med deres brugere af betalingstjenester:
 - a) at artikel 46, stk. 1, litra b), artikel 47, stk. 1, litra c) og ca), samt artikel 50, stk. 3 og 4, ikke finder anvendelse, hvis betalingsinstrumentet ikke tillader indefrysning heraf eller forhindring af yderligere anvendelse

- b) at artikel 48, artikel 49 og artikel 50, stk. 1 og 2, ikke finder anvendelse, hvis betalingsinstrumentet anvendes anonymt eller udbyderen af betalingstjenester af andre grunde, som er særlige for det givne betalingsinstrument, ikke er i stand til at bevise, at transaktionen var autoriseret
- c) at udbyderen af betalingstjenester som en undtagelse fra artikel 55, stk. 1, ikke skal give brugeren af betalingstjenester meddelelse om afvisning af en betalingsordre, hvis den manglende gennemførelse fremgår tydeligt af den givne sammenhæng
- d) at betaleren som en undtagelse fra artikel 56 ikke kan tilbagekalde betalingsordren efter at have afgivet sin betalingsordre eller meddelt sit samtykke til betalingsmodtageren
- e) at der som en undtagelse fra artikel 60 og 62 anvendes andre gennemførelsesperioder.

2. Udgår.

3. For så vidt angår rent nationale betalingstransaktioner kan medlemsstaterne eller deres kompetente myndigheder mindske eller fordoble de beløb, der er omhandlet i stk. 1. De kan forhøje dem for forudbetalte instrumenter indtil 500 EUR.

4. Artikel 49 og 50 finder også anvendelse på elektroniske penge som defineret i artikel 1, stk. 3, litra b), i direktiv 2000/46/EF, medmindre betalerens udbyder af betalingstjenester ikke har mulighed for at indefryse kontoen eller instrumentet. Medlemsstaterne kan begrænse denne undtagelse til konti eller instrumenter af en vis værdi.

Kapitel 1

Autorisation af betalingstransaktioner

Artikel 41

Samtykke og tilbagetrækning af samtykke

1. Medlemsstaterne sikrer, at en betalingstransaktion kun anses for at være autoriseret, hvis betaleren har givet sit samtykke til betalingsordren. Betaleren kan autorisere en betalingstransaktion før eller, hvis det er aftalt mellem betaleren og hans udbyder af betalingstjenester, efter gennemførelsen af betalingstransaktionen.
2. Samtykke til at gennemføre en betalingstransaktion eller en række betalingstransaktioner meddeles i den form, der er aftalt mellem betaleren og hans udbyder af betalingstjenester. Hvis dette samtykke mangler, anses betalingstransaktionen for uautoriseret.
3. Betaleren kan til enhver tid trække et samtykke tilbage, men ikke senere end det tidspunkt for uigenkaldelighed, der er omhandlet i artikel 56. Det samme gælder et samtykke, der er givet til en række betalingstransaktioner, som kan trækkes tilbage, hvilket bevirker, at eventuelle fremtidige betalingstransaktioner skal anses for uautoriserede.
4. Betaleren og hans udbyder af betalingstjenester træffer aftale om proceduren for meddelelse af samtykke.

Artikel 42

Meddelelse af samtykke

Udgår.

Artikel 43
Grænser for brugen af betalingsinstrumentet

1. Når der anvendes et særligt betalingsinstrument med henblik på meddelelse af samtykke, kan betaleren og hans udbyder af betalingstjenester aftale udgiftslofter for betalingstjenester.
2. Hvis det er aftalt i rammeaftalen, kan udbyderen af betalingstjenester forbeholde sig ret til at spærre brugen af et betalingsinstrument af objektive berettigede årsager i tilknytning til betalingsinstrumentets sikkerhed, mistanke om uautoriseret eller svigagtig brug af betalingsinstrumentet eller, i forbindelse med et betalingsinstrument med en kreditmulighed, en væsentligt forhøjet risiko for, at betaleren ikke kan opfylde sin betalingsforpligtelse.
3. I så fald underretter udbyderen af betalingstjenester efter en aftalt procedure betaleren om spærringen af betalingsinstrumentet og årsagerne hertil, om muligt inden betalingsinstrumentet spærres og senest umiddelbart derefter, medmindre dette vil være til skade for objektive berettigede sikkerhedshensyn eller er forbudt i henhold til anden relevant fællesskabslovgivning eller national lovgivning.
4. Udbyderen af betalingstjenester skal ophæve spærringen af betalingsinstrumentet eller sætte et nyt betalingsinstrument i stedet, så snart årsagerne til at spærre betalingsinstrumentet ikke længere eksisterer.

Artikel 44
Registrering

Udgår.

Artikel 45

Uautoriserede transaktioner og tilbagetrækning af samtykke

Udgår.

Artikel 46

Brugerens forpligtelser hvad angår betalingsinstrumenter

1. Brugeren af betalingstjenester skal opfylde følgende betingelser for at være berettiget til at anvende betalingsinstrumentet:
 - a) anvende betalingsinstrumentet i henhold til betingelserne for udstedelse og brug af betalingsinstrumentet
 - b) snarest muligt underrette udbyderen af betalingstjenester eller den instans, som denne har udpeget, når han bliver opmærksom på tab, tyveri eller uberettiget tilegnelse eller anden uautoriseret brug af betalingsinstrumentet.
2. Med henblik på litra a) skal brugeren af betalingstjenester, så snart han modtager et betalingsinstrument, navnlig træffe alle nødvendige foranstaltninger for at beskytte dets personlige sikkerhedsfeatures.

Artikel 47

Udbyderens forpligtelser hvad angår betalingsinstrumenter

1. Udbyderen af betalingstjenester, der udsteder betalingsinstrumentet, skal opfylde følgende betingelser:

- a) sikre sig, at et betalingsinstruments personlige sikkerhedsfeatures ikke er tilgængelige for andre end den bruger af betalingstjenester, som er berettiget til at bruge betalingsinstrumentet, jf. dog brugerens forpligtelser i overensstemmelse med artikel 46
- b) afholde sig fra uopfordret at fremsende et betalingsinstrument, bortset fra de tilfælde, hvor et betalingsinstrument, der allerede er givet til brugeren af betalingstjenester, skal udskiftes
- c) sikre, at brugeren af betalingstjenester til enhver tid har mulighed for at foretage den underretning, der er nævnt i artikel 46, stk. 1, litra b), eller anmode om ophævelse af spærringen i henhold til artikel 43, stk. 4; udbyderen af betalingstjenester skal på anmodning sætte brugeren af betalingstjenester i stand til i en periode på 18 måneder, fra underretningen foretages, at bevise, at han har foretaget en sådan underretning
- ca) hindre enhver brug af betalingsinstrumentet, så snart der er foretaget underretning i henhold til artikel 46, stk. 1, litra b).

2a. Risikoen ved at sende et betalingsinstrument til betaleren eller sende personlige sikkerhedsfeatures påhviler udbyderen af betalingsservice.

Artikel 47a

Meddelelse om uautoriserede eller ukorrekt gennemførte betalingstransaktioner

Der skal kun foretages en korrektion af udbyderen af betalingstjenester, hvis brugeren af betalingstjenester underretter sin udbyder af betalingstjenester snarest muligt efter at have konstateret uautoriserede eller ukorrekt gennemførte transaktioner, der giver anledning til krav, herunder krav som omhandlet i artikel 67, og ikke senere end 13 måneder efter debiteringsdatoen, medmindre udbyderen af betalingstjenester eventuelt ikke har meddelt oplysningerne om den pågældende transaktion eller stillet dem til rådighed i overensstemmelse med afsnit III.

Artikel 48

Bevis for autentificering og gennemførelse af betalingstransaktioner

1. Hvis en bruger af betalingstjenester afviser at have autoriseret en gennemført betalingstransaktion eller hævder, at betalingstransaktionen ikke blev gennemført korrekt, kræver medlemsstaterne, at det er udbyderen af betalingstjenester, der skal levere bevis for, at transaktionen var autoriseret, korrekt registreret og bogført og ikke var ramt af tekniske svigt eller andre fejl.
2. Udgår.
3. Hvis en bruger af betalingstjenester nægter at have autoriseret en gennemført betalingstransaktion, er brug af et betalingsinstrument, der er registreret af betalingstjenesteudbyderen, ikke tilstrækkeligt til at bevise, at betalingstransaktionen var autoriseret af betaleren, eller at betaleren handlede svigagtigt, eller at han ved forsæt eller grov forsømmelse undlod at opfylde en eller flere af sine forpligtelser i henhold til artikel 46.
4. Udgår.

Artikel 49

Udbyderens ansvar for uautoriserede betalingstransaktioner

1. Medlemsstaterne sikrer, at betalerens udbyder af betalingstjenester med forbehold af artikel 47a i tilfælde af en uautoriseret betalingstransaktion straks tilbagebetaler betaleren beløbet for den uautoriserede betalingstransaktion og, hvor det er relevant, fører den debiterede konto tilbage til den situation, der ville have eksisteret, hvis den uautoriserede betalingstransaktion ikke var blevet gennemført.
2. Yderligere økonomisk godtgørelse kan fastsættes i henhold til den lovgivning, der finder anvendelse på aftalen mellem betaleren og dennes udbyder af betalingstjenester.

Artikel 50

Betalerens ansvar for uautoriseret brug af betalingsinstrumentet

1. Uanset artikel 49 skal betaleren dække tab i forbindelse med enhver uautoriseret betalingstransaktion på højst 150 EUR, der skyldes brug af et tabt eller stjålet betalingsinstrument eller, hvis betaleren har undladt at beskytte de personlige sikkerhedsfeatures, uberettiget tilegnelse af et betalingsinstrument.
2. Betaleren skal dække alle tab som følge af uautoriserede transaktioner, hvis de skyldes en svigagtig handling eller manglende opfyldelse af en eller flere af hans forpligtelser i henhold til artikel 46 ved forsæt eller grov forsømmelse. I sådanne tilfælde finder maksimumbeløbet i stk. 1 ikke anvendelse.
- 2a. I de tilfælde, hvor betaleren ikke har optrådt svigagtigt eller med forsæt har undladt at opfylde sin forpligtelse i henhold til artikel 46, kan medlemsstaterne begrænse det i stk. 1 og 2 omhandlede ansvar under hensyntagen til navnlig arten af betalingsinstrumentets personlige sikkerhedsfeatures og de omstændigheder, under hvilke det blev tabt, stjålet eller uberettiget tilegnet.
3. Betaleren skal ikke dække økonomiske følger af brug af et tabt, stjålet eller uberettiget tilegnet betalingsinstrument, efter at der er foretaget underretning i henhold til artikel 46, stk. 1, litra b), undtagen hvis han har optrådt svigagtigt.
4. Hvis udbyderen af betalingstjenester ikke stiller egnede midler til rådighed med henblik på underretning på et hvilket som helst tidspunkt om tabte, stjålne eller uberettiget tilegnede betalingsinstrumenter som anført i artikel 47, litra c), hæfter betaleren ikke for de økonomiske følger af brug af betalingsinstrumentet, undtagen hvis han har handlet svigagtigt.

Artikel 51

Elektroniske penge

Udgår.

Artikel 52

Tilbagebetalinger af betalingstransaktioner, som en betalingsmodtager har iværksat eller formidlet

1. Medlemsstaterne sikrer, at en betaler har ret til tilbagebetaling fra sin udbyder af betalingstjenester af en uautoriseret betalingstransaktion, som en betalingsmodtager har iværksat eller formidlet, og som allerede er gennemført, hvis følgende betingelser er opfyldt:
 - a) autorisationen angav ikke det præcise beløb for betalingstransaktionen, da autorisationen blev gennemført, og
 - b) betalingstransaktionen overstiger det beløb, betaleren med rimelighed kunne have forventet under hensyn til hans tidligere udgiftsmønster, betingelserne i rammeaftalen og sagens relevante omstændigheder.

På anmodning af udbyderen af betalingstjenester skal betaleren give faktiske oplysninger om sådanne betingelser.

Tilbagebetalingen består af det fulde beløb for den gennemførte betalingstransaktion.

Betaleren og hans udbyder af betalingstjenester kan for direkte debiteringer i rammeaftalen aftale, at betaleren har ret til tilbagebetaling fra sin udbyder af betalingstjenester, selv om betingelserne for tilbagebetaling i første punktum ikke er opfyldt.

2. Med henblik på stk. 1, litra b), kan betaleren imidlertid ikke henholde sig til valutakurshensyn, hvis den referencekurs, der er aftalt med udbyderen af betalingstjenester ifølge artikel 26, stk. 1, litra ca), og artikel 31, nr. 3, litra b), er blevet anvendt.

3. Det kan aftales i rammeaftalen mellem betaleren og hans udbyder af betalingstjenester, at betaleren ikke har ret til tilbagebetaling, hvis han har givet sit samtykke til betalingsordren direkte til sin udbyder af betalingstjenester, og hvis oplysninger om den fremtidige betalingstransaktion eventuelt blev givet eller stillet til rådighed på en aftalt måde for betaleren mindst fire uger inden forfaldsdagen af udbyderen af betalingstjenester eller af betalingsmodtageren.

Artikel 53

Anmodninger om tilbagebetalinger af betalingstransaktioner, som en betalingsmodtager har iværksat eller formidlet

1. Medlemsstaterne sikrer, at betaleren kan anmode om tilbagebetaling i henhold til artikel 52 af en autoriseret betalingstransaktion, som en betalingsmodtager har iværksat eller formidlet, i løbet af en periode på otte uger efter den dato, hvor midlerne blev debiteret.
2. Inden for en frist på ti arbejdsdage efter modtagelse af en anmodning om tilbagebetaling skal udbyderen af betalingstjenester enten tilbagebetale hele transaktionsbeløbet eller begrunde et afslag på tilbagebetaling samt angive, hvilket organ betaleren kan henvende sig til i overensstemmelse med artikel 72 til 75, hvis han ikke godtager begrundelsen for afslaget.

Udbyderen af betalingstjenesters ret til at afslå tilbagebetaling i henhold til første punktum gælder ikke i det tilfælde, der er omhandlet i artikel 52, stk. 1, fjerde punktum.

Kapitel 2

Gennemførelse af en betalingstransaktion

DEL I

BETALINGSORDRER OG OVERFØRTE BELØB

Artikel 54

Modtagelse af betalingsordrer

1. Medlemsstaterne sikrer, at modtagelsestidspunktet er det tidspunkt, hvor en betalingsordre, der er fremsendt direkte af betaleren eller indirekte er modtaget eller formidlet af betalerens udbyder af betalingstjenester, modtages af dennes udbyder af betalingstjenester. Hvis modtagelsestidspunktet ikke er en arbejdsdag for betalerens udbyder af betalingstjenester, anses betalingsordren for at være modtaget næste arbejdsdag. Udbyderen af betalingstjenester kan fastsætte et cut-off-tidspunkt, der ligger tæt på slutningen af en arbejdsdag, hvorefter alle senere modtagne betalingsordrer vil blive betragtet som modtaget næste arbejdsdag.
2. Hvis den bruger af betalingstjenester, der har iværksat en betalingsordre, og dennes udbyder af betalingstjenester aftaler, at gennemførelsen af betalingsordren skal indledes på en bestemt dato eller efter et bestemt tidsrum eller på den dag, hvor betaleren har stillet midler til rådighed for sin udbyder af betalingstjenester, anses modtagelsestidspunktet med henblik på artikel 60 for at være den aftalte dato. Hvis den aftalte dag ikke er en arbejdsdag for udbyderen af betalingstjenester, anses betalingsordren for at være modtaget næste arbejdsdag.

Artikel 55
Afvisning af betalingsordrer

1. Hvis en udbyder af betalingstjenester afviser at gennemføre en betalingsordre, skal brugeren af betalingstjenester underrettes om afvisningen og om muligt grundene til den samt proceduren for korrektion af eventuelle faktuelle fejl, medmindre det er forbudt i henhold til anden relevant fællesskabslovgivning eller national lovgivning.
Udbyderen af betalingstjenester sender snarest muligt underretningen eller stiller den til rådighed på den aftalte måde og under alle omstændigheder inden for de frister, der er fastsat i overensstemmelse med artikel 60.
Rammeaftalen kan indeholde en bestemmelse om, at udbyderen af betalingstjenester kan kræve betaling for denne meddelelse, hvis afvisningen er objektivt begrundet.
2. Hvis alle betingelserne i betalerens rammeaftale er opfyldt, må betalerens udbyder af betalingstjenester ikke afvise at gennemføre en autoriseret betalingsordre, uanset om betalingsordren iværksættes af en betaler eller gennem en betalingsmodtager, medmindre det er forbudt i henhold til anden relevant fællesskabslovgivning eller national lovgivning.
3. En betalingsordre, der er blevet afvist, anses ikke for at være modtaget med henblik på artikel 60 og 67.

Artikel 56
Betalingsordrers uigenkaldelighed

1. Medlemsstaterne sikrer, at brugeren af betalingstjenester ikke kan tilbagekalde en betalingsordre, når den er modtaget af betalerens udbyder af betalingstjenester, jf. dog denne artikel.

- 1a. Hvis betalingstransaktionen iværksættes af eller gennem betalingsmodtageren, kan betaleren ikke tilbagekalde betalingsordren efter at have afgivet sin betalingsordre eller meddelt sit samtykke til betalingsmodtageren.
- 1b. I tilfælde af direkte debitering, og uden at dette berører retten til tilbagebetaling, kan betaleren dog tilbagekalde en betalingsordre senest ved slutningen af arbejdsdagen før den aftalte dato for debitering af midlerne.
2. I det i artikel 54, stk. 2, omhandlede tilfælde kan brugeren af betalingstjenester tilbagekalde en betalingsordre senest ved slutningen af arbejdsdagen før den aftalte dato.
3. Efter udløbet af ovenfor anførte tidsfrister kan betalingsordren kun tilbagekaldes, hvis det er aftalt mellem brugeren af betalingstjenester og hans udbyder af betalingstjenester. I det i stk. 1a og 1b omhandlede tilfælde kræves også betalingsmodtagerens samtykke. Hvis det er aftalt i rammeaftalen, kan udbyderen af betalingstjenester kræve betaling for tilbagekaldelsen.

Artikel 56a

Tilbagebetaling fra udbydere af betalingstjenester i tilfælde af tvist med tredjepart

udgår.

Artikel 57

udgår.

Artikel 58

Overførte og modtagne beløb

1. Medlemsstaterne stiller krav om, at betalerens udbyder af betalingstjenester, betalingsmodtagerens udbyder af betalingstjenester og betalingstjenesteudbydernes eventuelle formidlere overfører betalingstransaktionens fulde beløb og afholder sig fra at fratrække gebyrer fra de overførte beløb.
2. Betalingsmodtageren og dennes udbyder af betalingstjenester kan dog aftale, at udbyderen af betalingstjenester fratrækker sine gebyrer fra det overførte beløb, før det krediteres betalingsmodtageren. I så fald holdes betalingstransaktionens fulde beløb og gebyrerne adskilt i de oplysninger, der gives til betalingsmodtageren.
3. Hvis der fratrækkes andre gebyrer end dem, der er nævnt i stk. 2, fra det overførte beløb, skal betalerens udbyder af betalingstjenester sikre, at betalingsmodtageren modtager det fulde beløb for betalingstransaktionen, som betaleren har indledt. I tilfælde, hvor betalingstransaktionen er indledt af eller gennem betalingsmodtageren, skal dennes udbyder af betalingstjenester sikre, at betalingsmodtageren modtager det fulde transaktionsbeløb.

DEL 2

GENNEMFØRELSESTIDSPUNKT OG VALØRDATA

Artikel 59

Anvendelsesområde

1. Udgår.
2. Denne afdeling omfatter:
 - a) betalingstransaktioner i euro
 - b) nationale betalingstransaktioner i den pågældende medlemsstats valuta
 - c) betalingstransaktioner, der kun omfatter en valutaomregning mellem euro og valutaen i en medlemsstat, der ikke har euro som valuta, såfremt den nødvendige valutaomregning foretages i den pågældende medlemsstat, der ikke har euro som valuta, og grænseoverskridende pengeoverførsler foretages i euro i tilfælde af grænseoverskridende transaktioner.
3. Denne afdeling finder anvendelse på andre betalingstransaktioner, medmindre andet er aftalt mellem brugeren af betalingstjenester og dennes udbyder af betalingstjenester, jf. dog artikel 64a, som ikke er til rådighed for parterne. Når brugeren af betalingstjenester og hans udbyder af betalingstjenester aftaler et længere tidsrum end dem, der er fastsat i artikel 60, for betalingsordrer inden for Fællesskabet, bør dette tidsrum dog være højst fire hverdage efter modtagelsestidspunktet i overensstemmelse med artikel 54.

Artikel 60

Betalingstransaktioner til en betalingskonto

1. Medlemsstaterne kræver, at betalerens udbyder af betalingstjenester sikrer, at beløbet for betalingstransaktionen efter modtagelsestidspunktet i henhold til artikel 54 senest ved afslutningen af den næste arbejdsdag krediteres betalingsmodtagerens betalingstjeneste udbyders konto. Indtil den 1. januar 2012 kan betaleren og dennes udbyder af betalingstjenester aftale en frist på højst tre arbejdsdage. Disse perioder kan imidlertid forlænges med endnu en arbejdsdag for papirbaserede betalingstransaktioner.
- 1-a. Medlemsstaterne kræver, at betalingsmodtagerens udbyder af betalingstjenester påfører valørdato og stiller det pågældende betalingstransaktionsbeløb til rådighed på betalerens betalingskonto, efter at udbyderen af betalingstjenester har modtaget midlerne i overensstemmelse med artikel 64a.
- 1a. Udgår.
2. Medlemsstaterne kræver, at betalingsmodtagerens udbyder af betalingstjenester overfører en betalingsordre indledt af eller via betalingsmodtageren til betalerens udbyder af betalingstjenester inden for den tidsfrist, der er aftalt mellem betalingsmodtageren og hans udbyder af betalingstjenester, således at afregningen for så vidt angår direkte debiteringer kan gennemføres på den aftalte forfaldsdato.

Artikel 61

udgår.

Artikel 62

Situationer, hvor betalingsmodtageren ikke har en betalingskonto hos udbyderen af betalingstjenester

Hvis betalingsmodtageren ikke har en betalingskonto hos udbyderen af betalingstjenester, skal midlerne stilles til rådighed for ham af udbyderen af betalingstjenester, der modtager midlerne for betalingsmodtageren inden for den frist, der er fastsat i artikel 60.

Artikel 63

Kontantbeløb placeret på en betalingskonto

1. Hvis en forbruger placerer kontantbeløb på en betalingskonto hos den pågældende udbyder af betalingstjenester i den pågældende betalingskontos valuta, skal udbyderen af betalingstjenester sikre, at beløbet stilles til rådighed med valørdato umiddelbart efter tidspunktet for modtagelsen af midlerne. Hvis brugeren af betalingstjenester ikke er en forbruger, skal beløbet stilles til rådighed med valørdato senest næste arbejdsdag efter modtagelsen af midlerne.
2. Udgår.

Artikel 64

Nationale betalingstransaktioner

For rent nationale betalingstransaktioners vedkommende kan medlemsstaterne foreskrive kortere maksimale gennemførelsesfrister end fristerne i denne afdeling.

Artikel 64a

Valørdato og adgang til midler

1. Medlemsstaterne sikrer, at valørdatoen for kreditering af betalingsmodtagerens betalingskonto ikke ligger senere end den arbejdsdag, hvor beløbet for betalingstransaktionen krediteres betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyders konto.

Betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyder sikrer, at betalingsmodtageren har adgang til beløbet for betalingstransaktionen umiddelbart efter, at beløbet er krediteret betalingsmodtagerens betalingstjenesteudbyders konto.

2. Medlemsstaterne sikrer, at valørdatoen for debitering af betalerens betalingskonto ikke ligger senere end det tidspunkt, hvor beløbet for betalingstransaktionen debiteres denne betalingskonto.

DEL 3

ANSVAR

Artikel 65

Valørdato

udgår.

Artikel 66

Ukorrekt unik identifikationskode

1. Hvis en betalingsordre gennemføres i overensstemmelse med den unikke identifikationskode, betragtes betalingsordren som gennemført korrekt i forhold til den betalingsmodtager, der er oplyst i den unikke identifikationskode.
2. Hvis den unikke identifikationskode, som brugeren af betalingstjenester har angivet, er ukorrekt, er udbyderen af betalingstjenester ikke ansvarlig i henhold til artikel 67 for manglende gennemførelse eller mangelfuld gennemførelse af transaktionen.
Betalers udbyder af betalingstjenester skal imidlertid gøre en rimelig indsats for at inddrive de midler, der var involveret i betalingstransaktionen.
Hvis det er aftalt i rammeaftalen, kan udbyderen af betalingstjenester kræve betaling af brugeren af betalingstjenester for inddrivelsen.
3. Hvis brugeren af betalingstjenester giver flere oplysninger end dem, der er krævet ifølge artikel 26, stk. 1, litra a), eller artikel 31, nr. 2), litra b), er udbyderen af betalingstjenester kun ansvarlig for gennemførelsen af betalingstransaktioner i overensstemmelse med den unikke identifikationskode, som brugeren af betalingstjenesten har angivet.
4. udgår.

Artikel 67

Manglende eller mangelfuld gennemførelse

1. Udgår.
 - 1a. Hvis en betalingsordre iværksættes af betaleren, har dennes udbyder af betalingstjenester uanset artikel 47a, artikel 66, stk. 2 og 3, og artikel 70 ansvaret over for betaleren for den korrekte gennemførelse af betalingstransaktionen, medmindre han kan bevise over for betaleren og, hvor det er relevant, for betalingsmodtagerens udbyder af betalingstjenester, at betalingsmodtagerens udbyder af betalingstjenester modtog beløbet for betalingstransaktionen i overensstemmelse med artikel 60, stk. 1; i så fald har betalingsmodtagerens udbyder af betalingstjenester ansvaret for den korrekte gennemførelse af betalingstransaktionen.

Hvis betalerens udbyder af betalingstjenester har ansvaret i henhold til første afsnit, skal han snarest muligt godtgøre betaleren det manglende eller mangelfuldt betalte beløb og, hvor det er relevant, fører den debiterede konto tilbage til den situation, der ville have eksisteret, hvis den mangelfulde betalingstransaktion ikke var blevet gennemført.

Hvis betalerens betalingstjenesteudbyder har ansvaret i henhold til første afsnit, skal han øjeblikkeligt stille beløbet for betalingstransaktionen til rådighed for betalingsmodtageren, og, hvor det er relevant, kreditere betalingsmodtagerens betalingskonto det tilsvarende beløb.

Ved en manglende eller mangelfuldt gennemført betalingstransaktion, hvor en betalingsordre iværksættes af betaleren, skal dennes udbyder af betalingstjenester, uanset hvem der har ansvaret ifølge dette afsnit, efter anmodning øjeblikkeligt forsøge at spore betalingstransaktionen og orientere betaleren om resultatet.

- 1b. Hvis en betalingsordre iværksættes eller formidles af betalingsmodtageren, har dennes udbyder af betalingstjenester uanset artikel 47a, artikel 66, stk. 2 og 3, og artikel 70 ansvaret over for betalingsmodtageren for den korrekte fremsendelse af betalingsordren til udbyderen af betalingstjenester i overensstemmelse med artikel 60, stk. 2. Hvis betalingsmodtagerens udbyder af betalingstjenester har ansvaret i henhold til dette afsnit, skal han øjeblikkelig videregende den pågældende betalingsordre til betalerens udbyder af betalingstjenester.

I øvrigt har betalingsmodtagerens udbyder af betalingstjenester uanset artikel 47a, artikel 66, stk. 2 og 3, og artikel 70, ansvaret over for betalingsmodtageren for at behandle betalingstransaktionen i overensstemmelse med sine forpligtelser i henhold til artikel 64a. Hvis betalerens udbyder af betalingstjenester har ansvaret i henhold til dette afsnit, skal han sikre, at beløbet for betalingstransaktionen er til rådighed for betalingsmodtageren, straks efter at beløbet er krediteret betalingsmodtagerens betalingstjenestes konto.

Ved en manglende eller mangelfuldt gennemført betalingstransaktion, som betalingsmodtagerens udbyder af betalingstjenester ikke har ansvaret for i henhold til første og andet afsnit, har betalerens udbyder af betalingstjenester ansvaret over for betaleren. Hvis betalerens udbyder af betalingstjenester således har ansvaret, skal denne snarest muligt, hvor det er relevant, godtgøre betaleren det manglende eller mangelfuldt betalte transaktionsbeløb og føre den debiterede konto tilbage til den situation, der ville have eksisteret, hvis den mangelfulde betalingstransaktion ikke var blevet gennemført.

Ved en manglende eller mangelfuldt gennemført betalingstransaktion, hvor en betalingsordre er indledt af eller via betalingsmodtageren, skal dennes udbyder af betalingstjenester, uanset hvem der har ansvaret ifølge dette stykke, efter anmodning øjeblikkeligt forsøge at spore betalingstransaktionen og orientere betaleren om resultatet.

- 1c. Endvidere har udbydere af betalingstjenester ansvaret overfor deres respektive brugere af betalingstjenester for eventuelle gebyrer, som de har ansvaret for, og for renter, der opkræves brugeren af betalingstjenester som følge af en manglende eller mangelfuld gennemførelse af betalingstransaktionen.

2. Udgår.

Artikel 68

Overførsler til tredjelande

Udgår.

Artikel 69

Yderligere økonomisk godtgørelse

Al økonomisk godtgørelse ud over den, der er foreskrevet i denne afdeling, kan fastsættes i henhold til den lovgivning, der finder anvendelse på aftalen mellem brugeren af betalingstjenester og dennes udbyder af betalingstjenester.

Artikel 69a

Regresret

1. Hvis en udbyder af betalingstjenesters omkostninger i henhold til artikel 67 kan tilskrives en anden udbyder af betalingstjenester eller en mellemmand, skal denne udbyder af betalingstjenester eller mellemmand holde den første udbyder af betalingstjenester skadesløs for ethvert tab og/eller beløb betalt i henhold til artikel 67.

2. Yderligere økonomisk godtgørelse fastsættes i henhold til aftaler mellem betalingstjenesteudbydere og/eller mellemmand og den lovgivning, der finder anvendelse på aftalen mellem dem.

Artikel 70

Ansvarsfritagelse

Ansvar efter kapitel 1 og 2 finder ikke anvendelse i tilfælde af usædvanlige og uforudsigelige omstændigheder, som den, der påberåber sig dem, ikke har nogen indflydelse på, og som han ikke har mulighed for at afværge, også selv om han udviser den størst mulige påpasselighed, eller når en udbyder af betalingstjenester er bundet af andre retlige forpligtelser, der er omfattet af national lovgivning eller fællesskabslovgivning.

Kapitel 3

Beskyttelse af personoplysninger

Artikel 71

Beskyttelse af personoplysninger

Medlemsstaterne tillader, at betalingssystemer og udbydere af betalingstjenester behandler personoplysninger, når det er nødvendigt af hensyn til forebyggelse, undersøgelse og afsløring af betalingssvig. Behandling af sådanne personoplysninger skal udføres i overensstemmelse med direktiv 95/46/EF.

Kapitel 4
Klagemuligheder og udenretslige erstatningsprocedurer i forbindelse med
bilæggelse af tvister

DEL 1
KLAGEPROCEDURER

Artikel 72

Klager

1. Medlemsstaterne sikrer, at der indføres procedurer, som giver brugere af betalingstjenester og andre interesserede parter, herunder forbrugerorganisationer, mulighed for at indgive klager til de kompetente myndigheder i forbindelse med betalingstjenesteudbyderes påståede overtrædelser af nationale bestemmelser om gennemførelse af dette direktiv.
 2. Svaret fra den kompetente myndighed skal, hvor det er relevant, og uden at dette berører retten til at indbringe en klage for en domstol i overensstemmelse med nationale retsplejeregler, underrette klageren om eksistensen af de udenretslige procedurer, der er indført ved artikel 75.
- 2a. udgår.

Artikel 73

Sanktioner

1. Medlemsstaterne fastsætter bestemmelser om sanktioner for overtrædelse af de nationale bestemmelser, der er vedtaget i medfør af dette direktiv, og træffer alle nødvendige foranstaltninger til at sikre gennemførelsen heraf. Sanktionerne skal være effektive, stå i rimeligt forhold til overtrædelsen og have afskrækkende virkning.
2. Medlemsstaterne underretter Kommissionen om de bestemmelser, der er omhandlet i artikel 73, stk. 1, og identiteten på de kompetente myndigheder, der er omhandlet i artikel 74, senest på den dato, der er nævnt i artikel 85, stk. 1, første afsnit, og om alle senere ændringer, der berører dem, snarest muligt.

Artikel 74

Kompetente myndigheder

1. Medlemsstaterne træffer de foranstaltninger, der er nødvendige for at sikre, at de klageprocedurer og sanktioner, der er omhandlet henholdsvis i stk. 72, stk. 1, og i artikel 73, stk. 1, forvaltes af de myndigheder, der har beføjelse til at sikre overholdelse af de nationale retsregler, der vedtages i medfør af kravene i denne afdeling.
2. I tilfælde af overtrædelse eller mistanke om overtrædelse af de nationale retsregler, som er vedtaget i medfør af afsnit III og VI i dette direktiv, er den kompetente myndighed, der er omhandlet i stk. 1, de kompetente myndigheder i betalingstjenesteudbyderens hjemland, bortset fra filialer og agenter, der ledes i henhold til retten til fri etablering, værtslandets kompetente myndigheder.

DEL 2

UDENRETSLIGE ERSTATNINGSPROCEDURER

Artikel 75

Udenretslige erstatningsprocedurer

1. Medlemsstaterne sikrer, at der indføres tilstrækkelige og effektive udenretslige klagemuligheder og erstatningsprocedurer til udenretslig bilæggelse af tvister mellem brugere af betalingstjenester og deres udbydere af betalingstjenester vedrørende tvister om rettigheder og forpligtelser i medfør af dette direktiv, idet eksisterende organer til bilæggelse af tvister anvendes, når det er relevant.
2. I tilfælde af grænseoverskridende tvister sikrer medlemsstaterne, at disse organer samarbejder aktivt med henblik på bilæggelsen.

Artikel 75a

Statistiske oplysninger

udgår.

AFSNIT V
Gennemførelsesforanstaltninger og betalingsudvalg

Artikel 76
Gennemførelsesforanstaltninger

1. For at tage højde for den teknologiske udvikling og markedsudviklingen inden for betalingstjenester og sikre ensartet anvendelse af dette direktiv kan Kommissionen efter den i artikel 77, stk. 2, omhandlede procedure vedtage følgende gennemførelsesforanstaltninger:
 - a) tilpasse listen over aktiviteter i bilaget til dette direktiv i overensstemmelse med artikel 2-4 og artikel 10
 - b) ændre definitionen af mikrovirksomhed i henhold til artikel 4, nr. 19a, i overensstemmelse med en ændring af henstilling 2003/361/EF
 - c) opdatere de beløb, der er anført i artikel 21, stk. 1, og artikel 50, stk. 1, for at tage højde for inflation og en mærkbar udvikling på markedet.
2. Ingen af de vedtagne gennemførelsesbestemmelser kan ændre de væsentlige bestemmelser i dette direktiv.

Artikel 77

Udvalg

1. Kommissionen bistås af et betalingsudvalg, i det følgende benævnt "udvalget", der består af repræsentanter for medlemsstaterne, og som har Kommissionens repræsentant som formand.
2. Når der henvises til dette stykke, anvendes artikel 5a og 7 i afgørelse 1999/468/EF, jf. dennes artikel 8.
Perioden i artikel 5, stk. 6, i afgørelse 1999/468/EF fastsættes til tre måneder.
3. Udvalget vedtager selv sin forretningsorden.

AFSNIT VI

Afsluttende bestemmelser

Artikel 78

Fuld harmonisering

1. Uden at det berører artikel 23b, stk. 2, artikel 23e, artikel 23f, stk. 3, artikel 34, stk. 3, artikel 36, stk. 3, artikel 37, stk. 3, artikel 40b, stk. 2, artikel 40c, stk. 3a, artikel 40d, stk. 3, artikel 50, stk. 2a, og artikel 64 og 80, i den udstrækning dette direktiv indeholder harmoniserede bestemmelser, må medlemsstaterne ikke bevare eller indføre andre bestemmelser end dem, der fremgår af dette direktiv.
- 1a. Hvis en medlemsstat anvender en af mulighederne i stk. 1, underretter den Kommissionen herom og om eventuelle efterfølgende ændringer. Kommissionen offentliggør oplysningerne på et netsted eller på en anden let tilgængelig måde.
2. Udgår.
3. Medlemsstaterne sikrer, at udbydere af betalingstjenester ikke til skade for brugerne af betalingstjenester fraviger de bestemmelser i national lov, der gennemfører eller svarer til bestemmelserne i dette direktiv, medmindre det udtrykkeligt er foreskrevet i disse.
Udbydere af betalingstjenester kan imidlertid tilbyde brugere af betalingstjenester gunstigere vilkår.

Artikel 79

Revision

Senest tre år efter den dato, der er anført i artikel 85, stk. 1, første afsnit, skal Kommissionen forelægge Europa-Parlamentet, Rådet, Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg og Den Europæiske Centralbank en rapport om gennemførelsen og virkningen af dette direktiv, navnlig vedrørende:

- det eventuelle behov for at udvide direktivets anvendelsesområde til at omfatte betalingstransaktioner i alle valutaer og betalingstransaktioner, hvor kun en af udbyderne af betalingstjenester er etableret i Fællesskabet,
 - anvendelsen af artikel 5a, 5c og 5d for så vidt angår forsigtighedskrav til betalingsinstitutter, navnlig for så vidt angår kravene til løbende kapital og beskyttelseskravene (ring-fencing),
 - de mulige virkninger af kreditydelse i forbindelse med betalingstjenester som omhandlet i artikel 10, stk. 2a
 - de mulige virkninger af autorisationskravet for betalingsinstitutter på konkurrencen mellem betalingsinstitutterne og andre tjenesteudbydere og på hindringerne for nye tjenesteudbyderes markedsadgang,
 - anvendelsen af artikel 23f og 40d i dette direktiv og det eventuelle behov for at revidere direktivets anvendelsesområde med hensyn til instrumenter for små betalinger og elektroniske penge, og
 - anvendelsen og funktionen af artikel 60 og 67 i forbindelse med alle former for betalingsinstrumenter,
- eventuelt ledsaget af et forslag om revision.

Artikel 80
Overgangsbestemmelser

1. Uden at det berører direktiv 2005/60/EF eller anden relevant fællesskabslovgivning, skal medlemsstaterne tillade, at juridiske personer, der har påbegyndt virksomhed som betalingsinstitut således som foreskrevet i dette direktiv i overensstemmelse med den nationale lov, der var gældende før [*dato for direktivets ikrafttrædelse*], kan fortsætte denne virksomhed i den pågældende medlemsstat i højst atten måneder efter den dato, der er anført i artikel 85, stk. 1, første afsnit, uden autorisation ifølge artikel 6. Enhver sådan person, der ikke har fået meddelt autorisation inden for dette tidsrum, skal have forbud mod at udbyde betalingstjenester, jf. artikel 23a.
- 1a. Uanset stk. 1 gøres der en undtagelse fra kravet i artikel 6 om meddelelse af autorisation for finansieringsinstitutter, der har påbegyndt deres virksomhed som omhandlet i bilag I, punkt 1, i direktiv 2006/48/EF og opfylder betingelserne i artikel 24, stk. 1, litra e), afsnit 1, i nævnte direktiv i overensstemmelse med national lovgivning inden [*datoen for dette direktivs ikrafttræden*]. De underretter imidlertid de kompetente myndigheder i hjemlandet om denne virksomhed inden [*datoen for dette direktivs ikrafttræden*]. Denne underretning skal endvidere indeholde oplysninger, der viser, at de opfylder kravene i artikel 5, litra a), bb), f) - (i), j) og k). Når de kompetente myndigheder er overbevist om, at disse krav er opfyldt, registreres disse institutter i henhold til artikel 8 i dette direktiv. Medlemsstaterne kan give tilladelse til, at deres kompetente myndigheder fritager disse finansieringsinstitutter fra kravene i artikel 5 i dette direktiv.
2. Medlemsstaterne kan bestemme, at juridiske personer som omhandlet i stk. 1 automatisk skal meddeles autorisation og optages i det i artikel 8 omhandlede register, hvis de kompetente myndigheder allerede har bevis for, at kravene i artikel 5 og 6 er opfyldt. De kompetente myndigheder skal underrette de berørte enheder, inden der meddeles autorisation.

3. Uden at det berører direktiv 2005/60/EF eller anden relevant fællesskabslovgivning, kan medlemsstaterne tillade, at fysiske eller juridiske personer, der har påbegyndt virksomhed som betalingsinstitut således som foreskrevet i dette direktiv i overensstemmelse med den nationale lov, der var gældende før [*dato for direktivets ikrafttrædelse*], og som er berettiget til dispensation i overensstemmelse med artikel 21, kan fortsætte denne virksomhed i den pågældende medlemsstat i en overgangsperiode på højst 3 år, uden at opnå dispensation i overensstemmelse med artikel 21 og uden at blive optaget i det i artikel 8 omhandlede register. Enhver sådan person, der ikke opnår dispensation inden for dette tidsrum, skal have forbud mod fortsat at udbyde betalingstjenester, jf. artikel 23a.

Artikel 81

Ændring af direktiv 97/7/EF

Artikel 8 i direktiv 97/7/EF ophæves.

Artikel 82

Ændring af direktiv 2006/48/EF

I direktiv 2006/48/EF foretages følgende ændringer:

1. Teksten til punkt 4 i bilag I affattes således:
 - 4) "betalingstjenester" som defineret i artikel 4, stk. 2a, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om betalingstjenester i det indre marked.(*)
2. I bilag I erstattes punkt 5 med følgende tekst:
 - 5) Udstedelse og administration af andre betalingsmidler (rejsechecks og bankveksler, i det omfang denne aktivitet ikke er dækket af punkt 4)

Artikel 83
Ændring af direktiv 2002/65/EF

I direktiv 2002/65/EF foretages følgende ændringer:

1. Artikel 8 ophæves.
 2. Følgende stykke tilføjes i artikel 4:
 - 5) Når Europa-Parlamentets og Rådets direktiv [...] *) også finder anvendelse, erstattes bestemmelserne om oplysninger i artikel 3, stk. 1, i dette direktiv med undtagelse af nr. 2, litra c)-g), nr. 3, litra a) og e), og nr. 4, litra b), med artikel 25, 26, 30 og 31 i førstnævnte direktiv.
- *) EUT L [...] af [...], s. [...].

Artikel 83a
Ændring af direktiv 2005/60/EF

I direktiv 2005/60/EF foretages følgende ændringer:

1. Artikel 3, stk. 2, litra a), affattes således:
 - "a) et foretagende, der ikke er et kreditinstitut, og som udøver en eller flere af aktiviteterne i punkt 2-12 og punkt 14 i bilag I til direktiv 2006/48/EF, herunder vekselkontorer"

1a. Artikel 15, stk. 1 og 2, affattes således:

- "1. Når en medlemsstat tillader, at kredit- og finansieringsinstitutter, der er omhandlet i artikel 2, stk. 1, nr. 1) eller 2), og som er beliggende på dens område, i samme medlemsstat benyttes som tredjemand, tillader den under alle omstændigheder, at dens institutter og personer, der er omhandlet i artikel 2, stk. 1, og som er beliggende på dens område, i overensstemmelse med artikel 14 anerkender og accepterer resultatet af kundelegitimationsprocedurerne, jf. artikel 8, stk. 1, litra a)-c), der gennemføres i henhold til dette direktiv af et institut som omhandlet i artikel 2, stk. 1, nr. 1) eller 2), i en anden medlemsstat bortset fra vekselkontorer, og institutter som defineret i artikel 4, stk. 2b, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om betalingstjenester i det indre marked, der primært udbyder betalingstjenester som omhandlet i punkt 7 i bilaget til dette direktiv, herunder de juridiske og fysiske personer, der er omfattet af undtagelsen i artikel 21 i dette direktiv, og som opfylder kravene i artikel 16 og 18, uanset om de dokumenter eller data, disse krav er baseret på, er forskellige fra dem, der stilles i den medlemsstat, hvor kunden henvender sig.
2. Når en medlemsstat tillader, at vekselkontorer, der er omhandlet i artikel 3, stk. 2, litra a), og institutter som defineret i artikel 4, stk. 2b, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om betalingstjenester i det indre marked, der primært udbyder betalingstjenester som omhandlet i punkt 7 i bilaget til dette direktiv, som er beliggende på dens område, i samme medlemsstat benyttes som tredjemand, tillader den under alle omstændigheder, at disse i overensstemmelse med artikel 14 anerkender og accepterer resultatet af kundelegitimationsprocedurerne, jf. artikel 8, stk. 1, litra a)-c), der gennemføres i henhold til dette direktiv af samme institutkategori i en anden medlemsstat, og som opfylder kravene i artikel 16 og 18, uanset om de dokumenter eller data, disse krav er baseret på, er forskellige fra dem, der stilles i den medlemsstat, hvor kunden henvender sig."

2. Andet punktum i artikel 36, stk. 1, ophæves fra den dato, der er anført i artikel 85, stk. 1, første afsnit, i dette direktiv.

Artikel 84

Ophævelse

Direktiv 97/5/EF ophæves med virkning fra den dato, der er anført i artikel 85, stk. 1, første afsnit.

Artikel 85

Gennemførelse

1. Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv senest den 1. november 2009. De meddeler straks Kommissionen teksten til disse bestemmelser.
Disse love og bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.
2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de vigtigste nationale retsforskrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 86

Ikrafttræden

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i Den Europæiske Unions Tidende.

Artikel 87

Adressater

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den

På Europa-Parlamentets vegne

På Rådets vegne

Formand

Formand

"BETALINGSTJENESTER" I HENHOLD TIL ARTIKEL 4

- 1) Tjenester, der muliggør, at kontantbeløb placeres på en betalingskonto, samt alle transaktioner, der er nødvendige for drift af en betalingskonto.
- 2) Tjenester, der muliggør kontanthævninger fra en betalingskonto, samt alle transaktioner, der er nødvendige for drift af en betalingskonto.
- 3) Gennemførelse af betalingstransaktioner, herunder pengeoverførsler til en betalingskonto hos brugerens udbyder af betalingstjenester eller hos en anden udbyder af betalingstjenester:
 - gennemførelse af direkte debiteringer, herunder direkte engangsdebiteringer
 - gennemførelse af betalingstransaktioner via et betalingskort eller lignende
 - gennemførelse af kreditoverførsler, herunder faste overførsler.
- 4) Gennemførelse af betalingstransaktioner, når midlerne er dækket af en brugers kreditmulighed:
 - gennemførelse af direkte debiteringer, herunder direkte engangsdebiteringer
 - gennemførelse af betalingstransaktioner via et betalingskort eller lignende
 - gennemførelse af kreditoverførsler, herunder faste overførsler.
- 5) Udstedelse og/eller erhvervelse af betalingsinstrumenter
- (6) udgår.

- 7) Betalingsformidling
- 8) Gennemførelse af betalingstransaktioner, hvor betalerens samtykke til en betalingstransaktion overføres ved hjælp af alle former for telekommunikation, digitalt udstyr eller it-udstyr, og betalingen sker til den operatør, der driver telekommunikationssystemet, it-systemet eller netværket, og som udelukkende handler som mellemmand på vegne af brugeren af betalingstjenester.
- 9) Udgår.
-